

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

46. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

20. LISTOPADU 2016

Z obsahu:

Pomáhejme si stát se svatými

Homilie Svatého otce
Františka o slavnosti
Všech svatých v Malmö
- strana 2 -

Svatý Klement I., papež a mučedník - strana 4 -

Jsme na cestě do nebe
Mons. Andreas Laun,
světící biskup salcburský
- strana 5 -

**„Je to moje tělo“ - Potrat
jako protiklad Eucharistie?**
- strana 6 -

**Pro-life hrdina
z 19. století, Dr. Horatio
Robinson Storer, zachránil
miliony životů**
- strana 7 -

Matky s větrem v zádech
Alexa Gaspariová
- strana 8 -

O oběti a obětech Milan Glaser - strana 11 -

**Modlitba Otče náš
(7 - dokončení)**
P. Štefan Ištvanik CSsR
- strana 12 -

**Suma o darech
svatého Josefa (49)**
- strana 13 -

Ježíš Kristus - Král z lásky k lidem ukřižovaný

Pomáhejme si stát se svatými

Homilie Svatého otce Františka o slavnosti Všech svatých 1. listopadu 2016, stadion v Malmö (Švédsko)

Slavíme dnes spolu s celou církví slavnost Všech svatých. Připomínáme si nejen ty, kdo byli v průběhu dějin svatořečeni, ale také mnohé naše bratry, kteří svůj život prožili v plnosti víry a lásky, jednoduše a ve skrytu. Mezi nimi jsou zajisté mnozí naši příbuzní, přátelé a známí.

Slavíme tedy slavnost svatosti. Té svatosti, která se vždycky neprojevuje velkými skutky či mimořádnými úspěchy, ale dovede věrně a každodenně naplňovat nároky kladené křtem. Svatost tvořená láskou k Bohu a k bratřím. Láskou, která je věrná až k sebezapomenutí a cele se dá-

vá druhým, jako život oněch matek a otců, kteří se obětují pro své rodiny, a ačkoli to není vždy snadné, umějí se dobrovolně zříkat mnoha věci a osobních plánů či programů.

Pokud je však něco, co svaté charakterizuje, pak to, že jsou opravdu *šťastní*. Objevili tajemství autentického štěstí, které přebývá na dně duše a má svůj zdroj v Boží lásce. Proto jsou svatí nazýváni blahoslavenými. Blahoslavenství jsou jejich cestou, cílem a vlastí. Blahoslavenství jsou *cestou* života, kterou nám ukazuje Pán, abychom mohli jít v jeho stopách. V dnešním evangeliu jsme slyšeli Ježíše,

jak je pronáší před velkým zástupem na jedné hoře nedaleko Galilejského jezera.

Blahoslavenství jsou profilem Krista a tím i křesťana. Chtěl bych z nich zmínit jedno: „*Blahoslavení tiší*.“ Ježíš říká sám o sobě: „Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.“ (Mt 11,29) Toto je jeho duchovní portrét, který vyjevuje bohatství jeho lásky. Mírnost je způsob bytí a života, který nás přibližuje Ježíši a působí, že jsme jednotní a že ponecháváme stranou vše, co nás dělí a staví proti sobě, a snažíme se stále novými způsoby postupovat cestou jednoty, jako to činili synové

Pokračování na str. 6

Ježíšovo království není z tohoto světa, avšak přesto je můžeme zakoušet už zde na zemi. A to proto, že Ježíš Kristus zvítězil nad vládcem tohoto světa a vysvobodil člověka z duchovního otročení otců lži. (str. 11) Stalo se tak skrze Ježíšovu oběť života na kříži. Nebýt této výkupné oběti, člověk by spolupracoval s nepřítelem lidské duše až ke své plné záhubě. Takového Krále, jímž je Ježíš, nejen stojí zato oslavovat, ale jistě každý moudře uvažující člověk také chce žít v jeho království.

Ježíšovým královstvím je nebe, stav nadpřirozené blaženosti. A to je cíl naší pozemské cesty. Jak říká svatý apoštol Pavel: „Máme svou vlast v nebesích.“ Kéž by to nebyla jen slova napsaná na papíře, ale reálná skutečnost po ukončení našeho pozemského putování! Není to samozřejmé, i když největší touhou Trojjediného Boha je, abychom se do své vlasti v nebi – odkud se člověk díky prvnímu hříchu sám vyhnal – znovu všichni vrátili. Je tu však mocný nepřítel – ďábel, jenž dobře ví, jak je krásné být v nebi v Boží přítomnosti. Sám se o toto nekonečné štěstí svou pýchou připravil a nyní se snaží, aby se co nejvíce lidských duší odvrátilo od Boha, a tak přišlo o možnost mít účast na věčné bla-

Editorial

ženosti v nebi. A právě proto je sláva nebe, kam nás předešel Ježíš Kristus Král, aby nám připravil místo, obsahem naší nejhlubší, jediné naděje, kterou zde na zemi máme. (str. 5–6) Jak významná je v této souvislosti prosba modlitby Otče náš: Zbav nás od zlého! (str. 12–13) Při jejím vyslovení si můžeme vždycky uvědomit, že neexistuje nic, co by nahradilo Trojjediného Boha, chce-li člověk dojít věčného štěstí.

V předvečer doby adventní, o vigílii za počatý lidský život, se otevírá zásadní otázka: Život, nebo smrt? (str. 6) V tomto případě jde o lidské bytosti, jež jsou lidmi již od svého početí. Rozhodnutí pro potrat je tak onou otázkou, jež zodpovězení nese v sobě následky do dalšího života matky, otce a všech zainteresovaných. Je důležité se za zachování počatého lidského života modlit, protože zde ďábel častokrát uplatňuje svoji lež způsobem vskutku vražedným. Je tak důležité oceňovat mateřství, zvláště je-li tím, kdo takto činí, matka mnoha dětí! (str. 8–10) A je dobře, že máme příklady těch, kteří se nebáli a nebojí obhajovat pravdu o nenarozeném člo-

věku. Jedním z nich je i americký lékař Dr. Horatio Robinson Storer. (str. 7–8) I když se nám může někdy zdát, že nemá smysl stavět se proti většině, nebo že zlo stejně nakonec zvítězí, není tomu tak. Nezkusíme-li něco v boji za pravdu podniknout, nebo se aspoň modlit, neumíme-li jinak, jak můžeme vědět, že se dříve či později věci neobráti v neprospěch zla? Alibismus ještě nikomu v konečném důsledku neprospěl. I proto nám může být příkladem neohroženosti svatý papež Klement I., který dokázal udržet a upevnit víru mladé katolické církve v době těžkého pronásledování. (str. 4) Dnes mnozí touží po autentickým životě prvních křesťanů. Znamená to však také přijmout i věrnost apoštolské nauce za všech okolností a odhodlanost položit i svůj život za Krále Ježíše Krista. Bez toho není možné pravdivě hovořit o autenticitě života prvních křesťanů.

Jistě každý z nás rád předkládá Ježíši prosbu: „Pamatuj na mne ve svém království!“ A Ježíš pamatuje... Zbývá tedy jediné: Abychom my nezapomněli na to, že naším cílem je nebeská blaženost, které nelze dosáhnout jinak, než přijetím Trojjediného Boha za svého Krále.

Daniel Dehner

Před třiatřiceti lety se vzrušil celý Jeruzalém. Tři mudrci zde marně hledali novorozeného židovského Krále. Dnes se opět celý Jeruzalém vzrušil. Židovský Král byl vzdvižen na dřevo. Poklekni pod křížem a vzdej hold Králi, který právě zde začíná svou vládu, a to *ve znamení, kterému se bude odporovat*⁽¹⁾. Bůh toužil od počátku být svému lidu králem, který si ovšem počíná zcela jinak než pozemští králové. Ti odnímají lidu syny, dcery, pole a stáda, aby se lid stal jejich otrokem a úpěl pod jejich žezlem.⁽²⁾ Toto všechno mohl Ježíš získat docela snadno. Kníže tohoto světa mu to nabízel již před třemi lety.⁽³⁾ Ale jeho království není z tohoto světa⁽⁴⁾. Ačkoliv je od věčnosti Pánem, nikdy nevystupoval jako král. Nemluvil o svém, ale o Božím království a vyhýbal se všem příležitostem, kdy by ho lidé mohli provolat za svého krále. Teprve za okolností, když už zcela jistě nikdo s takovým požadavkem nevystoupí, v potupném plášti a s trním kolem hlavy, se může oficiálně přiznat ke svým královským cílům. Takové království nevádí ani důslednému strážci státní svrchovanosti. Součástí Ježíšova potupného trůnu je úřední nápis, který ve třech světových jazycích potvrzuje jeho královskou svrchovanost. Tak to Pán sám předpověděl, když řekl, že začne svou královskou moc uplatňovat teprve od chvíle, kdy se ocitne v postavení naprosté lidské bezmocnosti: *Až budu povýšen od země, potáhnu všechno k sobě*.⁽⁵⁾ Má trůn a království, pro které prolil jen svou vlastní krev. Nemá nikoho a nemá nic, jen to proklaté dřevo nejvyšší hanby⁽⁶⁾. Nejen že si nikoho nezotročuje, ale sám se *stal poslušným až k smrti, a to smrti na kříži*⁽⁷⁾.

Pozorně sleduj, jaké jsou první okamžiky po této královské intronizaci. Císařští žoldáci ho pokládají za blázna. Přední představitelé jeho národa spolu s lidem přednášejí výsměšně návrh, jak má osvědčit svou moc: *Je-li izraelský král, ať sestoupí nyní z kříže, a my v něho uvěříme*.⁽⁸⁾ To je způsob, který by jistě uvítal Ježíšův odvěký Protivník. Ale odkdy si takto lid diktuje, co má udělat král?

Pán se z výše kříže dívá na zástupce svého národa, na kterém se naplnilo slovo Hospodina: *Zavrhl mě, abych nad nimi nekráloval. Všim, co dělají, dokazují, že*

Král a jeho poddaný

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.

mě opustili.⁽⁹⁾ Není to víc než tragické, že v tomto královském divadle se právě oni ujali neblahé role a přibíli podle proroctví na dřevo Božího Služebníka? Copak neviděl Žalmista již před staletími právě tuto scénu? *Zlovolná tlupa mě obkličuje, probodli mé ruce i mé nohy, takže mohou spočítat všechny moje kosti, zevlují a pasou se pohledem na mne, dělí se o můj oděv, losují o můj šat*.⁽¹⁰⁾ *Hle, můj služebník bude mít úspěch, až se pozvedne vysoko. Jeho vzezření bylo tak znetvořené, že se nepodobal člověku. Byl v opovržení, muž bolesti, tak pohrdaný, že jsme si ho nevážili*.⁽¹¹⁾ Jak vidíš, Kristovu království se nikdo nevyhne. Záleží jen na tom, jakou si v něm vybere roli.

Připoj se k Ježíšově modlitbě a pros Otce, aby *zlovolné tlupě* nepřičítal za hřích její rouhavý výsměch, aby byl milostiv i k těm, kteří by měli velmi dobře vědět, co dělají. Modli se s trpčícím Králem za všechny, kteří teprve přijdou a budou si také s nepřiznanou drzostí diktovat, jak se má chovat Král a jak má vypadat jeho království. Ty jsi přece slyšel z jeho úst všechny ty názorné obrazy o nebeském království. Zdá se ti, že se to neshoduje? Copak nezačíná toto království právě zde jako malé hořčičné zrnko? To, že tu Boží Syn visí bezmocně na kříži, je mnohem větší div, než kdyby vlastní mocí sestoupil. Ušel přece mnohem větší kus cesty, když sestoupil z nebe až na místo Lebky, aby se tu setkal a sblížil se zločincem a stal se *mu podobným ve všem kromě hříchu*. Král, který nevlastní ani píď země, nachází tu svého prvního poddaného a ten jako jediný ze všech se zastává svého Vládce.

Koho to tu vlastně s Ježíšem ukřižovali? Je to jen zločinec, anebo také první učedník, který doslova na sebe vzal svůj kříž a následoval Pána? To není náhoda, že první, koho Ježíš opravdu *přitahuje*, je právě tento člověk. Do Ježíšova království se budou uchylovat především lidé zavalení utrpením a obtíženi hříchem.

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Sam 5,1-3

Všechny izraelské kmeny přišly k Davidovi do Hebronu a řekly: „Hle, jsme tvá kost a tvoje maso. Již dávno, když byl Saul králem nad námi, řídil jsi všechny záležitosti Izraele a Hospodin ti řekl: Ty budeš pást můj izraelský lid, ty budeš vládcem nad Izraelem.“ Přišli tedy všichni přední mužové izraelští ke králi do Hebronu a král David s nimi v Hebronu uzavřel smlouvu před Hospodinem, oni pak pomazali Davida za krále nad Izraelem.

2. čtení – Kol 1,12-20

Bratři! Děkujeme Bohu Otcí, že vám dal účast na životě věřících ve světle. On nás totiž vytrhl z moci temnosti a převedl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupění a odpuštění hříchů. On je věrný obraz neviditelného Boha, prvorozený z celého tvorstva. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti – všecko je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní

Dokončení na str. 12

Co otevřelo tomuto zločinci oči, že může vidět ve zmučeném druhu Krále, zatímco učenci a vzdělanci pod křížem vůbec nic nechápou? Vědomí vlastní hříšnosti. Krutá nespravedlnost, které se dopouští svět na tomto *Nevinném*, ho vede k poznání vlastního podílu na násilí a bezpráví. Proto nehledá způsob, jak utéct z kříže, ale jak zužitkovat tuto *zaslouženou odplatu*. Tak silně uvěřil ve všemohoucnost Bezmocného, že prosí o jediné: *Pane, rozpomeň se na mne, až přijdeš do svého království*.

Nepřestávej děkovat spolu s Dismasem Otcí, že i tebe *činí účastným údělu věřících ve světle, vytrhl tě z temnosti a převedl do království svého milovaného Syna*.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Lk 2,34; ⁽²⁾ srov. 1 Sam 8,10-18;

⁽³⁾ srov. Mt 4,8-9; ⁽⁴⁾ Jan 18,36; ⁽⁵⁾ Jan 12,32;

⁽⁶⁾ srov. Gal 3,13; Dt 21,23; ⁽⁷⁾ Flp 2,8;

⁽⁸⁾ Mt 27,42; ⁽⁹⁾ srov. 1 Sam 8,7-8;

⁽¹⁰⁾ Ž 22,17-19; ⁽¹¹⁾ srov. Iz 52,13-14; 53,3

Svatý Klement I., papež a mučedník

Nezávazná památka 23. listopadu

Papež Klement I. (92–101), třetí následník svatého Petra – stal se nástupcem Lina a Kléta, kteří oba obětovali svůj život pro Krista – je kanonizovaným svatým jako jeho dva předchůdci.

Jak oznamuje Irenej, byl Klement věrným učedníkem od té doby, co byl obrácen apoštolou Petrem a Pavlem: „Klement ještě spatřil oba svaté apoštoly, stýkal se s nimi, naslouchal jejich kázáním a nadto měl před očima jejich tradici.“ Když byl učený Říman Klement dosazen na římský biskupský stolec, věděl, že v čase nejhroššího pronásledování křesťanů zemře jako mučedník.

Ale jako muž živé víry a vroucí lásky k Bohu a k lidem úrad odvážně převzal. Jeho jméno znamená „mírný, dobrotivý“, a tak také všude vykonával skutky milosrdenství. Neohroženě zastával svůj zodpovědný úrad a podařilo se mu rozbořenému římskému společenství provázené hrůzným obdobím pronásledování nejen udržet pohromadě, ale také dodávat pevnost tak, že mladá církev přes všechny útrapy byla stále silnější. Nepochybně pravý dopis římské obci Korintanů byl zhotoven papežem Klementem I. (rok 93/97) a brzy se dočkal obrovského rozšíření a vážnosti. Dopis chce utišit nepokoje v korintské obci, kde byli sesazeni někteří bezúhonní biskupové. Papež Klement obhajoval nesesaditelnost starších církve a biskupů. Proto mají být sesazení znovu dosazeni. V závěru vyjadřuje naději, že se doručitel dopisu brzy vrátí se zprávou o zjednaní míru. Neboť představení se ve své autoritě odvolávají na Boha, jsou nesesaditelní a odlišní od laiků. Existuje jen přísně právní následnictví v úradě na cestě k dosazení jiného vykonavatele úradu. Vedle hlavního tématu dopisu se rozepisuje o mučednicích apoštolech Petrovi a Pavlovi, dobrých skutcích Božích v jeho stvoření a o vzkříšení těl. Ospravedlnění pochází z víry, ne z lidského výkonu. Na konci dopisu je napsána dlouhá modlitba, pravděpodobně podobná té v římské liturgii běžné mezi obdobím novozákonním a poapoštolským a je nanejvýš vý-

znamná jako nejstarší svědectví římského společenství. Dopis tímto představuje jeden z nejrannějších dokumentů římského primátu. Pisatel jej vyhotovil s velikou moudrostí a diplomatickou obezřetností. Vyzařuje živou, svěží víru a apoštolskou sílu. Ještě dlouhý čas je pak tento dopis čten při bohoslužbách prvotních křesťanů.

Když pronásledování načas pominulo, pokusil se tento vrchní pastýř města udílet zcela přesné organizační pokyny. Tak rozdělil Řím do sedmi okrsků a ustanovil pro každý okrsek jednoho notáře, který musel zaznamenat ctnosti, činy a svědectví těch, kteří prolili svou krev pro Krista. Tyto spisy jsou známy jako „Akta svatých mučedníků“. Bylo z nich předčítáno pro oživení a vybudování mladého společenství. Jak se odehrávaly životní osudy papeže Klementa, není dosvědčeno. Prvotní křesťanská tradice vypráví o poutavých událostech, které slouží jako legenda.

Svatý Klement Římský bývá zobrazován s papežským křížem a tiarou. Bývá vzýván při dětských nemocech a bouřkách.

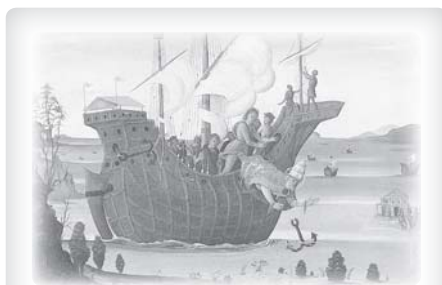
Legendy mohou vyprávět něco více. Tento svatý obrátil mnohé příslušníky římské šlechty, mezi nimiž se nacházela i císařova sestra Flavia Domitilla. Když se křesťané tajně scházeli, aby slavili svou bohoslužbu, tu se vplížil její manžel, aby viděl, co tam dělají. Bůh ho ale kvůli jeho zvědavosti omráčil slepotou. Když se aristokrat již sám nemohl vzdát, nechal se poznat. Tu k němu přistoupil svatý papež Klement, modlil se nad ním a navrátil mu zrak. Tímto zázrakem se mu podařilo otevřít nejen oči udiveného pohana, ný-

brž i srdce, takže se nechal pokřtít. Jeho příkladu následovalo mnoho ostatních. Avšak císař, kterému toto bylo oznámeno, nechal Klementa zajmout a vypovědět na pustý poloostrov Chersonés (dnes Sevastopol na Krymu). Tam se nacházelo přes dva tisíce křesťanů. Museli vykonávat těžké práce, lámat kameny, kutat železnou rudu. Mnozí z nich zemřeli. I římský biskup musel přes svůj vysoký věk pracovat v horách. Snášel s radostí všechny útrapy a povzbuzoval spoluvězně k trpělivosti. Nejhorší byl nedostatek vody a ukrutná žízeň, která je sužovala. Dojat soucitem, padl Klement na kolena a snažně prosil Boha o pomoc v této nouzi. Když se modlil, spatřil na vysoké skále beránka, který pozvedal svou nohu, jako by chtěl ukázat na určité místo. Klement vyšplhal nahoru a udeřil svou motykou do skály, a hle, vtom vytryskl jasný pramen vody skvělé chuti. Udivení tímto zázrakem obrátili se všichni ti vězni, kteří dosud Krista neznali, ano, dokonce obyvatelé ostrova následovali jejich příkladu a strhli pohanský chrám, aby jej nahradili křesťanskou modlitebnou.

Když se to doslechl císař, vyslal tam zemského správce Ausidiána, který měl křesťany od jejich víry odvrátit. Ale ten viděl, že jsou ve svých strastech stále znovu posilňováni římským biskupem, který je podněcuje k vytrvalosti. Tu nechal Klementa vyvézt lodí na moře, dal mu přivázat na krk kotvu a utopil ho v moři, aby křesťané jeho tělo nemohli nalézt. Obrázení, kteří stáli na břehu, se ale neustále modlili – Bůh nemůže připustit, aby tělo svatého zůstalo na dně moře. A hle, sotva se zemský správce se svými biřici vzdálil, tu moře ustoupilo a objevila se krásná, z mramoru vystavěná kaple. Udivení křesťané sestupovali k této kapli a našli kamennou rakev se světcovým tělem.

O mnoho let později našel svatý Cyril kosti a přinesl je do Říma, kde byly uloženy v kostele San Clemente, který byl již ve 4. století zasvěcen památce svatého papeže a stojí dodnes.

Z Oase des Friedens 5/2016 přeložil -jn-

*Bernardino Fungai (1460–1516):
Mučednická smrt papeže Klementa I.*

Jsme na cestě do nebe

Často jen stěží zvládnutý všední den a jeho starosti si na nás nárokují, abychom ztratili z dohledu cíl všeho úsilí. Následující text nás zve k pohledu na podivuhodnou perspektivu z pohledu našeho cíle.

„Těším se opět na to, až přijdu domů!“ říkají si mnozí lidé na konci nějaké i pěkné dovolené. Důvodem pro tyto pocity je, že žádné pozemské radosti nemohou duši zcela natrvalo nasytit. „Těším se již na nebe,“ řekla mi nedávno jedna žena také po jedné zvláště vydařené dovolené, kterou strávila u moře.

Má pravdu a z křesťanského pohledu tím pojmenovává základní rozpoložení, ve kterém by měl každý člověk žít stále a denně a nejen někdy, možná na slavnost Všech svatých. Ostatně nemálo křesťanů chodí také denně na mši svatou z důvodu své touhy po nebi.

Ve výstižné stručnosti svatý Pavel píše: „My máme svou vlast v nebesích, odkud dychtivě očekáváme jako spasitele Pána Ježíše Krista,“ a ihned dodává obsažné popsání naší naděje: „jenž promění naše bědné tělo a učiní je podobným svému tělu oslavenému onou silou, kterou si dokonce může všechno podřídit.“ (Flp 3,20–21)

Ve mši svaté si my křesťané připomínáme nejen opětovný příchod Ježíšův, který si toužebně přejeme potvrdit – často možná dost bezmyšlenkovitě. Vlastně bychom měli naproti tomu s jistotou vědět: Jsme přirozeně na cestě do nebe, kam jinam? Ano, existuje děsivá alternativa, ale na tu bychom neměli myslet ani s vážností, ani z legrace – jen potud, když následujeme Ježíšova napomenutí, že ji nevytěsníme, nebo tak hloupě, abychom si mysleli, že bychom ji mohli lži katapultovat pryč.

Zpátky k tématu křesťanů č. 1: Toužíme a přejeme si nebe z celého srdce. Nebe je obsahem naší nejhlubší, vlastně jediné naděje. „Malé naděje“ naší pozemské každodennosti následují nejprve z daleka, z velké vzdálenosti, poté stále více dozadu. Také se ale mohou tlačit do našeho vědomí daleko dopředu, a někdy skrze bolest a strach, samotné pak téměř způsobují zapomenutí velké naděje.

Toho, kdo to popírá nebo se tomu vysmívá, měli bychom se zeptat, kterou jinou odpověď by mohl nabídnout. Dokonce nejskvělejší pokrok medicíny, který by

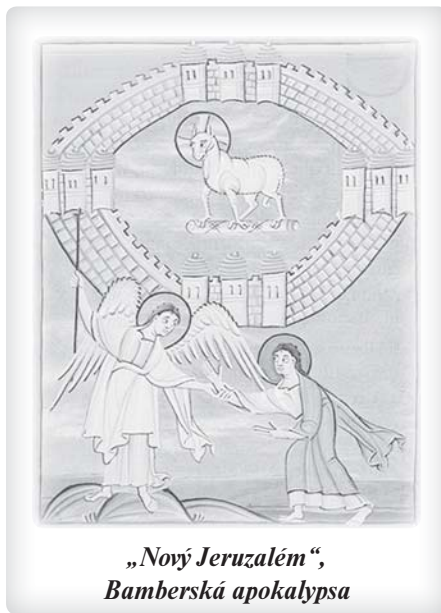
prodloužil náš život o staletí, by byl spíše noční můrou než nějakým vytoženým cílem, jak se výslovně vyjádřil papež Benedikt XVI. ve své encyklice o naději (*Spe salvi*)!

Ruku na srdce: Kdo by si přál žít 1000 let?

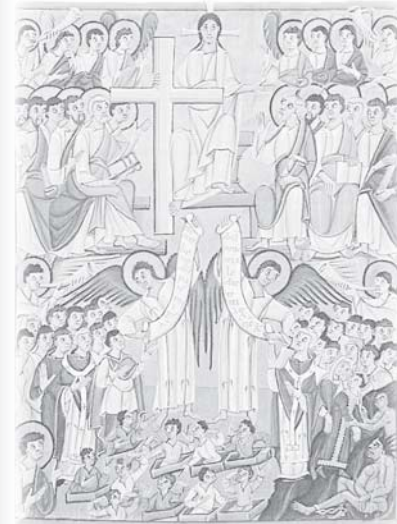
A co se vlastně týká utěšujícího ohně očistce: Je to sice bolestivé, ale přece je to místo před nebem, jeho jediným „exitem“ jsou dveře do nebe a ty nejsou „v tomto čase“ již více těsné nebo snad zamčené, nýbrž široké a otevřené!

Tak tedy nebe! Jak si je ale máme „představovat“? No ano, skutečně ne nudně jako ve filmu „Bavorák v nebi“, který nechce zpívat aleluja a který si přeje dát si pivo v pivovaru. Pohledy nebo reklamy na nebe nejsou, ale Bible, která zná naši touhu po obrazech, nás zve, abychom snili s jejími obrazy: „Účast na nebeské hostině“ – to zní dobře, ne? „Společenství se svatými“, v němž se budou nacházet lidé, které jsme „tehdy na zemi“ při jejich smrti tak bolestně oplakávali.

V listu Židům k tomu čteme: „Ale vy jste přistoupili k hoře Sionu a k městu živého Boha, k nebeskému Jeruzalému a k nesčíslnému množství andělů, svátečnímu shromáždění a k obci prvorozců, kteří jsou zapsáni v nebi, k Bohu,

„Nový Jeruzalém“, Bamberská apokalypsa

„Poslední soud“, Bamberská apokalypsa

Soudci všehomíra, a k duchům spravedlivých, kteří byli učiněni dokonalými.“ (Žid 12,22–23) „Nová země“, která nebude vypadat jako nějaké betonové letiště, pouze na zeleno natřené.

S „novou zemí“ můžeme spojovat naše nejkrásnější vzpomínky na moře, hory, květy, milovaná a námi obdivovaná zvířata: Nová země včetně našeho nového těla bude krásnější než to, co jsme měli dosud.

Ježíš samotný nám slibuje nový příbytek a ten si člověk může představit jistě pohodlnější než lidské klece, jaké byly v komunistických satelitních městech. Naše tělo bude také nebeské, aniž by nám svatý Pavel vyjasnil, jaké to „opravdu“ bude, protože to pochopitelně také neví, říká: „Zasévá se v porušenosti, z mrtvých se vstává v neporušitelnosti. Zasévá se tělo obdařené duší, z mrtvých vstává tělo duchovní.“ (srov. 1 Kor 15,42–44) Vlastně říká pouze: „Také vašim smrtelným tělům dá život prostřednictvím svého Ducha, který ve vás přebývá.“ (Řím 8,11)

Tedy svatební veselí, velká rodina andělů a svatých, ke které také my ke svému velkému překvapení budeme patřit, příbytek, nové stvoření, nové tělo – a co ještě? Ještě jedna jiná, podstatně dokonce lépe nazvaná vize je: Budeme patřit na vznešenost Pána. Ta naplní nebe a každého učiní blaženým, o čemž mluví Písmo: „Zvěstujeme, co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, co nevěšlo do srdce člověka, vše, co Bůh připravil pro ty, kdo ho milují.“ (1 Kor 2,9) Určité tušení nás naplní, když čteme: „Andělé volali: ‚Svatý, svatý, svatý je Hospodin Sabaot, jeho sláva naplňuje celou zemi.‘“ (Iz 6,3) „Také země, nejen

nebe!“ zvolal Dietrich von Hildebrand, velký filosof, hlasitě ve své řeči.

Nebo stejně tak majestátně: Poté, co Hospodin zemi očistí, „vytvoří všude nad horou Sionem a nad těmi, kdo se tam shromažďují, oblak ve dne a dým se září plápolajícího ohně v noci, neboť nade vši slávou bude baldachýn a stánek, aby vytvářely ve dne stín proti žáru a sloužily za útočiště a útulek proti lijáku a dešti.“ (Iz 4,5-6)

Nebo také pouze: „Člověk uvidí Hospodinovu slávu, lesk našeho Boha.“ (srov. Iz 35,2) Citují se některé jiné texty proroků nebo také z Nového zákona, zejména ony o „Nevěště Beránkově“ (Zj 21,9), o nebeském Jeruzalému, který bude osvětlen pouze nádherou Pána.

Takové je nebe, tak si je představuji – navzdory vši nemožnosti je nyní poznat. To bylo i zůstává zabráněno poznat i zejména omilostněným lidem od Pavla až k prorockým dětem z Fatimy. Ale těším se na nebe z celého srdce. Je touhou, která doprovází můj život!

A vy, milý čtenáři, netěšíte se? To vám nevěřím, tak to zkrátka není!

Tedy – s ohledem na krátkost našeho života – na poměrně blízkou shledanou v nebi! „Zítřka v Jeruzalémě“ vyjadřovali židé rádi svou nadějí. Křesťané to mohou říkat s nimi také a myslet na „nebeský Jeruzalém“, který Bible slibuje, ale mohli bychom také říci: „Zítřka v nebi!“

Z VISION 2000 - 5/2016 přeložil jn-

„Je to moje tělo“ – Potrat jako protiklad Eucharistie?

*„Potrat je ďáblová démonická parodie na Eucharistii. Právě proto se v ní používají tatáž svatá slova: »Toto je moje tělo.« V tomto případě však v rouhavém, opačném významu,“
říká Dr. Peter Kreeft.*

Každý rok umírají kvůli potratům miliony dětí a mnoho politiků a jiných lidí potraty i nadále podporuje. Společnost říká jasně: „Je to tvoje tělo,“ tak proč by sis s ním nemohla dělat, co chceš?

Máme vůbec politiky, stoupence politických stran a jinak zainteresovaných, kteří se někdy zastavili a podívali se na obrovskou hodnotu těla? Písmo svaté nám říká: „Nebo snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha Svatého, jenž je ve vás a jehož máte od Boha? A že nepatříte sami sobě? Byli jste zkrátka a dobře koupeni! Oslavujte tedy Boha ve svém těle.“ (1 Kor 6,19-20) Nepatříte sami sobě: Je zajímavé, že Písmo nám říká něco naprosto jiného a velmi kontroverzního vzhledem k tomu, co říká svět. Svět nám říká: „Vyhlásujeme, že by pro ženu bylo nespravedlivé, kdyby musela devět měsíců snášet fyzickou a psychickou zátěž kvůli dítěti, které vlastně ani nechce.“

Avšak nebylo by pro Ježíše snadnější říci něco podobného: „Otče, proč se

musím nechat zbit a zbičovat a zároveň prožít tak velkou fyzickou bolest, abych zachránil tvé lidi? Nemohu jednoduše zemřít přirozenou smrtí a po třech dnech vstát z mrtvých?“ Konečně, bylo to jeho tělo. Ale Ježíš tak neučinil. Obětoval se za nás celý.

V současnosti rozhoduje o životě či smrti dítěte jeho matka. Také Kristus se musel rozhodnout, zda budeme žít, anebo zemřeme. Kristus si vybral život. Život skrze smrt. Jeho obětavá smrt za nás umožnila, že můžeme žít z jeho Těla a Krve. Prostřednictvím Nejsvětější Eucharistie nám nabízí každý kousek svého Těla, abychom mohli mít život.

Nepatříme sobě. Drazé jsme byli vykoupeni. Skrze největší oběť Ježíše Krista můžeme mít život a můžeme jej mít v hojnosti. Proto oslavujeme Boha ve svém těle.

Zdroj: <https://churchpop.com>, 29. 8. 2016
Připravil -dd-

Pomáhejme si stát se svatými - dokončení homilie Svatého otce ze str. 2

a dcery této země, kupříkladu nedávno kanonizovaná Marie Elisabetta Hesselblad a svatá Brigita z Vadstenu, spolupatronka Evropy. Obě se modlily a pracovaly, aby navázaly vztahy jednoty a společenství mezi křesťany. Je velice výmluvné, že právě zde, ve vaší zemi, charakterizované soužitím velmi rozmanitého obyvatelstva, jsme si společně připomněli pětisté výročí reformace. Svátí dosahují změn mírnosti srdce. Skrze mírnost chápeme Boží velikost a upřímně se klaníme Bohu; a je také postojem toho, kdo nemá co ztratit, protože jeho jediným bohatstvím je Bůh.

Blahoslavenství jsou jakýmsi *průkazem totožnosti* křesťana, který jej identifikuje jako Ježíšova následovníka. Jsme povoláni

být blahoslavenými Ježíšovými následovníky a čelit bolestem a úzkostem naší doby v Ježíšově duchu a lásce. V tomto smyslu bychom mohli naznačit nové způsoby jejich prožívání v novém a stále aktuálním duchu: blahoslavení, kdo s vírou snášejí příkoří, která jim působí druzí, a ze srdce odpouštějí; blahoslavení, kdo se dívají do očí odepsaným a marginalizovaným a projevují jim svoji blízkost; blahoslavení, kdo opatrují a chrání společný domov; blahoslavení, kdo se zřikají vlastního blahobytu pro blaho druhých; blahoslavení, kdo se modlí a přičiňují o plné společenství mezi křesťany. Ti všichni jsou nositeli Božího milosrdenství a jemnocitu a zajiště od Něho obdrží zaslouženou odměnu.

Drazí bratři a sestry, povolání ke svatosti je pro všechny a je zapotřebí přijmout jej v duchu víry od Pána. Svátí nás povzbuzují svým životem a přimlouvají se za nás u Boha, a my se navzájem potřebujeme, abychom se stali svatými. Pomáhejme si stát se svatými. Společně prosíme o milost přijmout toto povolání s radostí a jednotně usilovat o jeho naplnění. Svěřme naši nebeské Matce, Královně všech svatých, svoje úmysly i dialog usilující o plné společenství všech křesťanů, ať se našemu úsilí dostane požehnání a dosáhneme svatosti v jednotě.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

Pro-life hrdina z 19. století, Dr. Horatio Robinson Storer, zachránil miliony životů

Když v USA přijde řeč na potraty, všichni si vzpomenu na případ Nejvyššího soudu z roku 1973 *Roe vs. Wade*. V roce 1970 Norma L. McCorveyová (rovněž známá jako Jane Roe) prostřednictvím svých právníček Lindy Coffeové a Sarah Weddingtonové podala u soudu žádost o potrat, který jí předtím nebyl umožněn. Argumentovala tím, že je obětí znásilnění. Proti ní se na straně státu Texas postavil Henry Wade. Oblastní soud rozhodl ve prospěch McCorveyové, ale zamítl vydat nařízení, které by zrušilo zákony státu Texas, jež zakazovaly potrat. Rozhodnutí tohoto soudu bylo založeno na 14. dodatku Ústavy Spojených států amerických. Oblastní soud se rovněž opřel o názor místopředsedy Nejvyššího soudu Spojených států amerických Arthura Goldberga, a to z případu *Griswold vs. Connecticut* (r. 1965), týkající se použití antikoncepce. Obě strany se nakonec tak dlouho odvolávaly, až došel na řadu Nejvyšší soud Spojených států amerických. Ten rozhodoval přes třináct a půl měsíce, ale nakonec rozhodl ve prospěch Normy McCorveyové, a to poměrem hlasů 7:2. Dcera, o jejíž potrat Norma McCorveyová žádala, přišla na svět. Vzhledem k délce soudního řízení se dítě narodilo dřív, než byl vynesen rozsudek povolující potrat. Samotná Norma McCorveyová v 90. letech přehodnotila své názory na interrupce. Přiznala, že

její tvrzení o znásilnění byla lež, a nyní patří mezi největší odpůrce rozhodnutí v případě *Roe vs. Wade*.

Potrat byl však problémem už dávno předtím. Zákony, které tento případ odrovnal, vešly v platnost v 19. století po objevení průběhu početí. Tyto zákony zachránily miliony životů. Je překvapující, že tyto zákony byly přijaty zejména díky úsilí jednoho muže. Kdo je tímto úžasným hrdinou? Málo známý lékař *Horatio Robinson Storer* (1830–1922).

Děsivý objev

Doktor Storer se narodil v roce 1830 v protestantské rodině a titul doktora medicíny získal na Harvardu. Potom asi rok pracoval ve Skotsku pod vedením Dr. Jamese Younga Simpsona, který jako první použil při rychlé anestezii chloroform.

Brzy po otevření praxe v USA zjistil doktor Storer něco zvláštního: Mnoho problémů jeho pacientek vzniklo následkem potratů, jež tyto ženy podstoupily.

Jak rozsáhlý byl tento problém? To tehdy neuměl nikdo reálně zhodnotit. V 19. století byl totiž v Americe potrat tabu a téměř vůbec se o něm nedalo diskutovat. Dr. Storer se tedy nejdříve se svým zjištěním svěřil také jiným lékařům a oni mu vše potvrdili.

Dr. Storer už tehdy znal nejnovější vědecký objev, z kterého vyplývalo, že život člověka začíná početím a ne až „prvním pohybem plodu v matčině lůně“ – podle středověké představy, kterou se do té doby

Dr. Horatio Robinson Storer
(27. 2. 1830 – 18. 9. 1922)

řídili. To znamenalo, že potrat byl vlastně odnětím nevinného lidského života. Zděšený představou nespočetného množství dětí, které jejich vlastní rodiče každý rok potichu zabili, se Dr. Storer další roky oddaně věnoval zjištění plného rozsahu tohoto problému.

Feministická revoluce

V roce 1859, v předvečer vypuknutí občanské války, která měla odstranit zlo otrokářství, napsal Dr. Storer zprávu Americké asociaci lékařů (AMA) o svém výzkumu a zjištění, z něhož vyplývalo, že národ sužuje i jiné zlo, o kterém však málokdo ví, že vůbec existuje: „Tisíce, ba stovky tisíc životů jsou ... přímo v sázce, a každoročně obětovány“ následkem potratů.

Ve stejném roce uveřejnil také nový článek, v němž vysvětluje svoje zděšení nad tím, co objevil: „Jestliže jsme dokázali existenci plodu také před jeho prvním pohybem v matčině lůně a analogicky i fungování všech rozhodujících životních procesů už od samotného početí, musíme neospravedlnitelný potrat vždy pokládat za zločin.“

A teď nevím, jak nazvat matky, jež se ve svědomí anebo i vlastními rukama poskvrnily krví svých dětí; jak nazvat stejné vinné otce, kteří k tomuto zločinu naváděli anebo ho dovolili; masové vrahy, zbabělce, kteří daleko převyšují případ skotských masových vrahů Heroda Burkeho a Harea; jak pojmenovat soucit veřejnosti, jež zlehčuje a ospravedlňuje, ba dokonce chválí toto dnes už tak běžné, násilné porušení a zneužití zákona, lidského i Božího, všech instinktů, rozumu, citu, milosrdenství,

VIGILIE ZA POČATÝ LIDSKÝ ŽIVOT - SPOJME SE V MODLITBĚ!

V sobotu před první nedělí adventní (26. listopadu) budeme mít možnost se v mnoha farnostech zúčastnit vigilie za počatý lidský život. Je třeba co nejvíce nasadit duchovní síly a prosit Boha o ochranu a záchranu všech počatých lidských bytostí. Je to povinnost každého katolika! Proto, kdo se nemůže zúčastnit vigilie, ať aspoň nějaký čas věnuje modlitbě na tento úmysl. Bude-li modlitba případně spojena s odevzdáním vlastní nemoci, utrpení, těžkostí Bohu, přinese jistě o to hojnější ovoce.

Redakce

lásky. Nechme tedy promluvit ty, kdo mohou mluvit.

V té době ještě AMA neměla vytvořený formální dozor nad potraty, a proto první výbor této asociace, zabývající se problematikou potratů, uvedl do praxe Dr. Storer. V roce 1860 napsal Kongresu a státní legislativě vysvětlující list o vědeckém objevu, na jehož základě se zjistilo, že život člověka začíná už od okamžiku početí, a požádal o vydání nových zákonů na ochranu nenarozených.

S pomocí prvních feministek uspěli: Nové zákony v celé zemi omezily potraty a následně zachránily miliony životů. Vědec Dr. Frederick N. Dyer vypočítal, že většina lidí, dnes žijících v USA, má aspoň jednoho předka, zachráněného díky těmto zákonům. To znamená, že pokud jste Američan, s největší pravděpodobností byste neexistoval bez úsilí Dr. Storera.

Návrat domů

Příběh se však ještě nekončí. Doktor Storer si během vydávání těchto zákonů uvědomil jedno: Zatímco katolická církev je s velkou vděčností přijala, protestantské duchovenstvo je ignorovalo. Následkem toho většinu potratů pak podstupovaly vdané protestantky. Časem to na lékaři, rovněž protestantovi, zanechalo následky.

V roce 1872 ho postihla těžká infekce. Léčil se v nemocnici, kde se o něho starala laskavá sestřička, která byla katolička. Za čtyři roky se vzali a dva roky nato přestoupil na katolickou víru.

Chvalme Boha za život a dílo Dr. Horatia Storera!

Zdroje: <https://churchpop.com> (23. 2. 2016)

a <https://cs.wikipedia.org>

Přípravil -dd-

ŠVÁBENICE U VÝŠKOVA

Každou sobotu a neděli od 26. listopadu 2016 do 5. března 2017 jsou otevřeny výstavy:

Muzejní galerie betlémů:

Výstava 1360 betlémů vánočních, tříkrálových, hromničních a velikonočních vyrobených ze všech dostupných materiálů.

Vlastivědné muzeum - výstavní síň:

„Církevní liturgický rok a lidové zvyky a obyčeje našich předků“ - 2000 různých dokumentů.

Kostelní muzeum:

Stálá expozice umění z 18. a 19. století z pozůstatosti našeho kostela, fary a městečka.

Otevřeno je od 13 do 17 hodin. Vstupné dobrovolné - jste srdečně zváni.

Matky s větrem v zádech

Manuela Fletschbergerová, matka čtyř chlapců, se přimlouvá za ocenění mateřství

Kam se má jít v Salzburgu, když si chce člověk klidně popovídat a udělat interview? Manuela Fletschbergerová, která mě vyzvedává z vlaku, má dobrý nápad: k rodině Wächterových do hotelu Wartenberg v srdci města. Těším se na romantický, láskyplně zařízený dům, s jehož majiteli - žel, právě odletěli - jsme spřáteleni.

Při čaji a horké čokoládě naslouchám napjatě Manuelině krátce uvedenému příběhu jejího mládí: Narodena v Halleinu strávila se svou o šest let mladší sestrou v Adnet krásné dětství. „Především jsem se učila z příkladu svých rodičů a jejich vzájemné lásky, co to znamená jít společně životem v dobrých i špatných časech.“ Aktivní život z víry doma nepoznala, je ale pokřtěná, měla první svatě přijímání a biřmování. V neděli na mši? Ne, jen na Květnou neděli. Manuela ovšem čas to doprovázela sousedku v neděli večer na mši. „To mě tenkrát téměř fascinovalo,“ zpětně ráda vzpomíná.

A již přichází její manžel s příhodou, že se poznali „v patnácti, zcela neokázale, na cestě“. Kristiánovi je sedmnáct a zamiluje se do ní. Varování rodičů, že by neměli spolu trávit příliš času, považují dnes za oprávněné. S úsměvem popisuje: „Hned jsme věděli, že náš vztah je jako zámek a klíč.“

Kristián přináší do vztahu tradiční, zvyky utvářenou víru: Nedělní mše je samozřejmostí. Tak chodí Manuela - dokonce s velkým zájmem - s ním do kostela. Přesto zůstává vše spíše povrchní, myslí si. Kristián v této době ukončil zemědělské vzdělání, zatímco Manuela po svém absolvování obchodní akademie začíná pracovat v jedné kanceláři. „To není vůbec nic pro mě, dochází mi,“ říká ihned přesvědčivě a jde pracovat jako chůva.

Pro ještě nesezdaný pár začínají těžké časy: „Přišli jsme totiž o dvě nenarozené děti. Mezitím vím, že tím nám Bůh daroval dva báječné přimlouve v nebi, kteří nejsou vůbec »ztraceni«. To nám položilo základní kámen pro hledání Boha: Měli jsme tolik otázek: Proč? Může to mít

nějaký smysl? Můžeme mít vůbec děti? Oba jsme chtěli velkou rodinu. Všechny tyto otázky nás přiváděly od obyčejných, povrchních věcí, kterými se jinak člověk zabývá, k tomu podstatnému v životě.“

A tehdy: Žádná skrytá výčitka Bohu, kvůli těm potratům? „Naopak: Tím intenzivněji jsme se společně modlili a lépe jsme poznali dění v církvi.“

Nebylo za těchto okolností těžké pracovat jako chůva? „Viděla jsem to jako své povolání. Bylo to také určité vyrovnání,“ vidí to pozitivně. Ovšemže byly tehdy zážitky s plačícími, zoufalými nebo nemocnými dětmi a nešťastnými matkami, což bylo jedním z důvodů, aby později s vlastními dětmi zůstala doma, neboť „péče o cizí není tak jednoduchá, jak ji podávají média a politika, zejména to platí pro velmi malé děti,“ dodává.

Když měli v roce 2004 svatbu, bylo Manuele 22 let: „Bylo pro nás důležité mít svatbu v kostele. Již z přesvědčení, a protože Kristián byl tak vychován. Ale tehdy jsme neznali bohatství, které nám tím bude dáno. To nám bylo ukázáno teprve později skrze různé události a především semináře.“

Brzy poté Manuela opět otěhotněla. Vše probíhá dobře. Je to kluk. Matouš. „Dar Boží“ je překladem jeho jména. „Byli jsme tak šťastní. Bylo to jako rozsvícení. Skutečný dárek Boží.“

Další těhotenství nenechalo na sebe dlouho čekat: Tentokrát neprobíhalo všechno hladce. Při porodu nastaly značné komplikace, které vyžadovaly nouzový císařský řez. Pro matku a dítě to nevypadalo dobře: „Můj muž se obrátil k nebi, poprosil rodinu o podporu v modlitbě. Když jsem se na jedince intenzivní péče probudila z narkózy, dověděla jsem se, jak to bylo na hraně a že o naše dítě se bude pečovat v jiné nemocnici.“ Přesto se dítěti dařilo dobře a také matka se rychle zotavila.

Syn byl pokřtěn jménem Šimon, což znamená „Bohem vyslyšený“. „Ano, Bůh tehdy skutečně vyslyšel modlitby naší široké rodiny!“

Přesto lékař Manuele vysvětluje, že ne-přicházejí v úvahu žádné další děti, neboť by to bylo velkým nebezpečím pro její život. Měli oba zapomenout na svou touhu po větší rodině? Ne, této diagnóze se nechtěli poddat. „Potkali jsme lidi, kteří svoji víru žili tak autenticky a přesvědčivě, že nám v našem životě ve víře velmi pomáhali. Zejména jsme byli ovlivněni úctou jednoho páru před slavností Všech svatých. Přátelství s nimi a jejich praktikování víry nám pomohlo mnohem lépe porozumět. To posílilo naši víru a důvěru.“

Třetí dítě bylo, miní Manuela, dříve, než bylo narozeno, počato v jejím srdci zároveň skrze zesílenou důvěru v Boha. Manuela nachází gynekologa, který nevyklučuje třetí těhotenství. „V tomto těhotenství jsem udělala velký pokrok ve své důvěře v Boha. Můj muž byl tehdy velmi udiven, že jsem mohla v průběhu celého těhotenství zcela odložit své (velmi opodstatněné, myslím) strachy. Skutečně, to těhotenství probíhalo nejméně komplikovaně. Divím se stále tomu, jak nás Bůh vedl.“

„Ano, příliš často důvěřujeme Bohu velmi málo,“ říká a Manuela s úsměvem vzpomíná: „Bylo zkrátka nutné zaměřit pohled z pozemské na nebeskou cestu.“ Třetí chlapec dostává jméno Jan – „Bůh je milostivý“. „Jeho život nám byl darován Boží milostí!“ je pevně přesvědčená.

Že dobře dopadlo i další těhotenství dosvědčuje malý jedenapůlletý Josef („Bůh přidal“).

Jako právě obrácení – ačkoliv ne vzdání – vstřebali Fletschbergerovi z vděčnosti vše, co jejich víru mohlo obohatit: Kurzy a semináře salzburského referátu pro rodinu, rodinnou akademii... Tím získali vzdělání pro rodinné asistenty, dále vzdělání pro širitele přirozené regulace počtí.

Jak je tomu s dětmi? „To není žádný problém, jsou jednoduše při tom a mohou se účastnit dětského programu.“

„Naše srdce našlo domov ve víře.“

Jaký vliv mají všechny tyto kurzy na jejich život ve víře? „Naše srdce ve víře našlo domov,“ tvrdí Manuela krátce a přesvědčivě. Doplnuje k tomu: „Stále znovu odhalujeme poklady katolické církve, které nás posilují, zejména v obtížných situacích. To nám dává jako manželskému páru a rodině velkou sílu.“

Manuela a Kristián Fletschbergerovi

Velmi nápomocné jsou pro ni rozhovory s jejich místním farářem. „Máme velmi dobrého faráře. Velký dar! Pokoušíme se také v týdnu navštěvovat mši tak často, jak je to jen možné.“ Každé tři týdny se setkává velký rodinný kruh farnosti při chválách, ústředních tématech a společném jídle.

Existují rovněž různé společné podniky, díky nimž se děti seznámí s křesťanským prostředím. Jak je důležité, že se děti spřátelí se stejně smýšlejícími, se pozná nejspíše, když přijdou do školy a jsou vystaveny příliš mnohým vytrvalým nekřesťanským okolním vlivům. „Když mladý vidí, že jsou jiní mladí lidé, kteří myslí a jednají jako on, křesťan, je to velmi cenné.“

Manželé jsou v této době také angažováni jako referenti při manželských seminářích, které trvají každý jedno dopoledne – někdy dokonce dvě. Dobře vědí, jak neuvěřitelně důležitá je příprava na svátost manželství. Zkušenosti? Většina se nesezdává církevně z přesvědčení, myslí si. Tato příliš krátká příprava na tento neobyčejně důležitý krok v životě je přirozeně příliš málo, myslí si Manuela – a musím ji dát za pravdu.

Mnoho radosti poskytuje Fletschbergerovým jejich malé zemědělství, „které jsme po naší svatbě znovu oživilí, neboť Kristiánovi rodiče nechali vše být.“ Hodí se jí, že jako dítě často byla na statcích sousedů. Zemědělství a chov dobytka jsou Kristiánovou specializací, s níž má co dočinění jako poradce a kontrolor na statcích. Ještě nikdy jsem neslyšela o kravském chovu, který je u nich praktikován: Tele zůstává pod krávou a jejím mlékem

je krmeno po dobu 1,5 roku, dokud se kravské mléko nezužítuje na rychlejší růst telete.

Kuřata, krůty, králíci a kachny obydí dvůr velkou měrou a děti pomáhají „již velmi přičinlivě. Tím se učí dobře zacházet se zvířaty a přírodou.“ Jako typický městský člověk lituji, že králíci, oproti krůtám, tu nejsou jen ke hlazení.

Změna tématu: „Proč jste od počátku chtěla zůstat s dětmi doma?“ ptám se konkrétně. Odpověď přichází pohotově: „Protože jsem si to jinak vůbec nedokázala představit. Pro mě je důležité být tam, kde jsou mé děti. Kromě toho se tak můžu různými způsoby sociálně angažovat, což jsem dříve nemohla. Jsem vděčná za tuto možnost. Víím, mnozí tuto alternativu vůbec nemají. Je to velký poklad – i když je toho na mne někdy příliš nebo se cítím stísněně. Vidím ale stále ovoce své práce a všímám si toho, jak je důležitá má přítomnost v domě, zejména když jde o zdánlivě maličkosti.“

A vzpomíná na své období chůvy a na své zkušenosti z jedné skupiny rodičů a dětí, v níž pracovala: „Jak často tu nějaké dítě srdceryvně plakalo u mých dveří, když musela jít matka pryč do práce! Uvědomila jsem si, jak je pro malé důležitá přítomnost matky. Od rána do večera tu byly děti, až osm jich bylo, i když v různou dobu dopoledne a odpoledne. A jakou výzvou jsou časté nenadálé situace, jako je nemoc nějakého dítěte či matky. To rozloží celou skladbu promyšleného denního plánu všech účastníků. Jak často jsem to zažila! Všechno to mě přimělo k tomu, být zde, když jsou děti malé, a poté když přijdou ze školky, školy domů. A žádným malérem nemůže být, když je dítě nemocné nebo zraněné. Často jsem se sebe ptala, zda si matky, které své děti svěří do cizí péče, vůbec polepší, při ceně za kilometr v autě, nutném úředním oblečení, stravě mimo domov, penězích za péči o dítě atd. Zůstává skutečně ještě mnoho z výtěžku?“ A s tím myslím souvisí také stres a často frustrace na pracovním místě.

Manuela s úsměvem pokračuje: „Jak je krásné číst s dětmi knihu, zajít k jezeru, dělat mnohé malé věci. Denní maličkosti, které dělají radost, spontánní důkazy lásky, projevy přátelství. To bych nechtěla postrádat. Nebo jejich výroky! Kupříkladu právě včera řekl ten pětiletý: »Podívej

► se na květiny, jak sedí na stromech.« Vůbec tím, že jsem doma, jsou sourozenci odpoledne vždy spolu – a ne třeba v jeslích, jiný v odpolední dětské péči atd. To posiluje jejich vědomí sounáležitosti. Samozřejmě, někdy je hodně živo,“ dodává se smíchem. „Při snídani a večeři je můj muž stále s námi. Tak jsme vždy všichni pospolu: dobrý start a dobré zakončení dne.“

„Mým hlavním apoštolátem je tedy domácnost. Je to také otázka managementu času domu, statku a dětí. Snažím se sice co nejvíce, ale stále pozoruji, jak mě dostihuje má slabost a že jsem na hranicích svých možností. Poté si uvědomím, jaký velký význam má můj manžel: Přijedli mi něco do cesty, pak je pro mne nejdůležitější rozhovor s ním. Protože má dobrý a především jiný pohled na věci. Je mým psychologem. Zpětně vidím, jak mě od počátku obohatily jeho silné vlastnosti,“ zdůrazňuje.

Její pohled na podstatné aspekty zostril také „seminář rodinného managementu“ Marie Büchsenmeisterové: Stanovit si se svým manželem čas pro oba, nebo i s dětmi, které to samy nevyžadují, a vyhradit si tak příjemný čas. „Její impulsy a podněty ke struktuře mé domácnosti, abych našla svoji zcela osobní cestu, byly obohacující. Velmi mi pomohla. Kdo dostane z domu takové účinné a intenzivní vzdělání?“ zakončuje oprávněnou otázkou.

Protože Fletschbergerovi již tolik společně snášeli a prožili, úžasně vyrostlo také jejich vzájemné porozumění. „Díky našemu časnému seznámení a ranám osudu jsme tak společně srostli a vyžráli, že naší silou je skutečně naše společenství. Téměř vždy máme shodný názor.“ Páni! myslím si. „Na tuto jednotu velmi dbáme a také se pokoušíme to dobré a krásné, co jsme mohli prožít a zakusit, vnést do naší širší rodiny.“

Zřejmě to ale Manuele nestačí, neboť nyní zakládá se svým manželem a s jedním spráteným manželským párem noviny „Sonne im Haus“ (Slunce v domě). „Chtěla jsem posílit ženy v jejich mateřství. Jak je to důležité, jsem si uvědomila, když jsem se poprvé stala matkou. Všechny pocity a výzvy, aby sebe uzná-

valy, jsou cenné. Také moje činnost jako chůvy a mnohé rozhovory s matkami mi ukázaly: Kolik žen pochybuje o svém konání, o jeho smysluplnosti, jak málo si jich věří, kolik je vnějšího tlaku na matky! A jak malé, případně žádné uznání je pro jejich činnost!“

Synové manželů Fletschbergerových

Motivovalo ji také následující zjištění: „Dostaly se mi do rukou tři knihy pro matky z dřívější doby a začala jsem v nich číst. S údivem a potěšením jsem zjistila, že je tu matkám připsáno mnohé uznání a ohodnocení. Mluvila jsem o tom se svým mužem a i on tvrdil, že musí takové ohodnocení, které se zde vyjadřuje, být vyjádřeno dnešním jazykem. Z toho nakonec vyvstala myšlenka časopisu pro matky. Matky, které to čtou, by měly zjistit, jakou nenahraditelnou cenu má jejich konání a jak je důležité pro jejich děti a také pro jejich manželství. Tipy, recepty, texty a svědectví mají povzbudit a obohatit. V našem zmateném, pluralistickém čase již člověk neví, co je skutečně důležité: Totiž přiznat všem zdánlivě vedlejším jednáním a událostem zvláštní cenu. Vaření není například určeno pouze k přijímání potravy, nýbrž jde zde především o společné sezení u stolu, o výměnu myšlenek, pocitů, tužeb. Otevírá prostor, abychom navzájem sdíleli to přes den prožité.“

Ano, to je správné, myslím si, a také pro děti je to znamení péče jejich matky. Manuela pokračuje: „Když nyní vidíme, jak společnost, média, politika oceňují mateřskou činnost – totiž tak, že vůbec ne pozitivně – je jasné, že časem to všichni, kteří to stále slyší a čtou, a rovněž matky samotné, uvidí stejně. Proto matky potřebují vítr do zad. Toto posílení jim chceme zprostředkovat, když se pokoušíme ukázat všem matkám velkou cenu jejich po-

volání a aby jim byla znovu do srdce vložena radost z mateřství.“

„Jak daleko pokročil tento projekt?“ ptám se. „Velmi jsem se za to modlila, neboť jsem věděla, že to sama nikdy nezvládnou. Jedna dobrá kamarádka, které se tato vize líbila, mi dodala odvalu a stá-

le znovu mě motivuje. A díky Božím vedení jsem vyprávěla jednomu manželskému páru, který jsem znala ze společně absolvovaného vzdělávání, o své představě. Plní nadšení jsou nyní u toho a převzali část, která mi nesedí: grafiku a sazbu. Nyní jsme tedy dva manželské páry, které to vedou.“

V prvním čísle jde především o to, ukázat, jak je to krásné být matkou. „Všechny

matky by si měly z našeho časopisu něco odnést, něco pro ně důležitého – především pro těžké časy, kterými musíme stále procházet.“

Zakončuji citátem z prvního vydání, ve kterém jde o výchovu srdce: „Zejména proto je důležité, abychom se my matky vyrovnaly se svým povoláním. Abychom si zřetelně vybavily to, co naše srdce vlastně ví: Jak je důležité a nenahraditelné být zde pro děti. Darovat jim to, co jen my jim můžeme darovat, co jim můžeme dát: bezpodmínečnou lásku. A zatřetí, jen my známe své děti tak dobře, že je můžeme doprovázet v jejich duševním vývoji. Zejména v čase, kdy výchova srdce se stala luxusním statkem. V našem pokrokem poznamenaném období, ve kterém se zdá, že se počítá jen intelektuální vzdělání, jsme téměř ztratili z dohledu výchovu srdce. Ale bez ní nemůže z dítěte vyrůst žádný starostlivý, stabilní a sociálně schopný dospělý.“

Na závěr: Jeden dárce se již vyslovil, že finančně podpoří první vydání. Jaký krásný počín!

P. S. Matky, které chtějí získat bezplatně ukázkové vydání „Sonne im Haus“, mohou poslat e-mail s uvedením adresy na sonnenimhaus@sbg.at. A ještě něco: Matky, prosím, posílejte svědectví a zážitky na tuto adresu!

A všech se týká prosba o modlitbu za dobrý start časopisu.

Z VISION 2000 - 5/2016 přeložil -jn-

O oběti a obětech

Je pozoruhodné, že slovo oběť, které má původně náboženský, byť nikoli pouze křesťanský význam, je dnes široce používáno k označení lidí násilně zbavených života. Latinské *victima* označuje dar podaný božstvu, přičemž ne vždycky bylo přinášení tohoto daru spojeno s násilím jako v případě zvířecích a – v těch nejtemnějších dobách – také lidských obětí; někdy se božstvům jako oběť symbolicky předkládalo také jídlo či nápoj.

Původně náboženský termín oběť se začal užívat k označování člověka zabitého v násilném, zločinném kontextu během devatenáctého století. Později se stal součástí národních zákoníků a koncem osmdesátých let dvacátého století také mezinárodního práva. Existuje dokonce zvláštní kriminologický obor nazývající se viktologie. Termín oběť, který má původně a jednoznačně náboženskou konotaci, tedy začal být používán k označování lidí, kteří přišli o život násilně, v důsledku zločinu.

Velice záhy se pak vedle zločinného kontextu začalo slovo oběť používat také k označení lidí zabitých ve válkách, popřípadě rozběsněnými přírodními živly (povodněmi, zemětřesením, požáry). Zcela nový význam pak v roce 1852 formuloval jistý Karel Marx, který pojmem

„zápalná oběť“ či – jak doslova napsal – „holokaust“ označil masovou likvidaci „celých tříd či národů“, které – podle jeho mínění – měly uvolnit cestu „novým životním podmínkám“. Tak položil základy revolučního sociálního inženýrství, které bylo potom realizováno v takzvaném socialismu třídního a později také nacionálního ražení.

V souvislosti s bilancováním válek – a zvláště těch světových – bývá nezřídka řeč dokonce o „oltáři vlasti“, na který byly údajně položeny lidské životy, přičemž se příliš nerozlišuje, zda šlo o vojáky, tedy osoby, které byly státními zákony donuceny vzájemně se zabíjet, anebo o takzvané civilisty.

Jazykový úzus a medializace termínu oběť tak nepřímou a pozvolnou dávkou vznik jakémusi perverzmu, ambivalentnímu sekulárnímu kultu, který parazituje na křesťanské věrouce a působí zdánlivě posvátným dojmem budování nového světa. Podobně je tomu i s mnoha jinými pojmy křesťanské viry.

Není divu, že s rostoucím počtem „obětí“ válek, terorismu či přírodních pohrom vzrostlo také nepochopení křesťanské věrouky a zvláště jejího ústředního pojmu oběť. Toto nepochopení stále snadněji přechází v odpor a odmítnutí víry v Boha, který se na zmíněném dějinném poza-

dí musí nutně jevit jako zlý a krutý. Stěží nepostřehnout okultní antilogiku otce lži, který je – podle Ježíšova výroku – vládcem tohoto světa a podlým způsobem se konspirativně pokouší člověka přimět k tomu, aby ze strachu či ve zvráceném zalíbení přistoupil na zdánlivě nezvratné argumenty a odmítl být božským obrazem svého Stvořitele a Spasitele.

Různé hlasy uvádějí, že svět stojí před válkou, která už nebude rozkouskovaná, ani konvenční. Pokud by se tak mělo stát, je při úrovni dnešní informovanosti jisté, že by málokdo věděl, kým byla zahájena, poněvadž by v té věci určitě existovaly nesmiřitelné názory. Možná, že je v takových hlasech slyšet jen trávu růst. Světová válka však nepochybně vedena je, nikoli však jen materiálně. A je nejen vedena, ale byla již na Golgotě vítězně rozhodnuta.

Nejvyšší i nejhlubší radost, kterou lze zakoušet již v tomto životě, plyne právě z vítězství, kterého nad vládcem tohoto světa dosáhl Ježíš Kristus, jenž vysvobozuje člověka z duchovního otročení otce lži. Pokud by ovšem neexistoval poražený, nemohlo by existovat ani toto vítězství, a tím ani nejzazší důvod k radosti...

Člověku na konci dějin nezbude zřejmě jiný důvod k radosti než Spasitelův triumf nad nepřitelem lidské přirozenosti, se kterým by jinak člověk nutně spolupracoval až ke své plné záhubě.

Milan Glaser

(Z www.radiovaticana.cz)

KARDINÁL PAROLIN: LIDSKÁ SVOBODA SE ABSOLUTIZUJE, A ČLOVĚKU SE UPÍRÁ RESPEKT K JEHO SVĚDOMÍ

Právo na výhradu svědomí je prubířským kamenem, jímž lze posuzovat míru zakotvení lidské důstojnosti – napsal vatikánský státní sekretář účastníkům konference nazvané „Svědomí bez práv“, která proběhla v sídle italského parlamentu 21. října 2016. Kardinál Parolin se tak zapojil do jedné z debat, kterými žije italská společnost. Na Itálii je totiž vyvíjen nátlak, aby zrušila nebo omezila právo na výhradu svědomí. Týká se zejména lékařského personálu, který se nechce podílet na zabíjení nenarozených dětí.

Interrupce na přání je v Itálii legální v prvních 12 týdnech těhotenství. Osmdesát procent lékařů však odmítá potraty vykonávat. V některých regionech je odpor lékařů natolik velký, že tzv. „přerušeni těhotenství“ je téměř nemožné. Proto se periodicky objevuje nátlak na to, aby z potratového zákona byla odstraněna pasáž o respektování lékařovy vůle. Kon-

ference v italském parlamentu byla jednou z iniciativ, která chce této úpravě zabránit.

Ve slovech adresovaných jejím účastníkům kardinál Parolin upozorňuje na paradoxní charakter útoků na výhradu svědomí. Připomíná, že k němu dochází v době, která lidskou svobodu povyšuje nad cokoliv jiného. Člověku se přiznává právo vydávat nové zákony a rušit limity vyznačené přirozeností, etikou, náboženstvím nebo humanistickou kulturou. Zároveň se však člověku upírá respekt k tomu, co je nejniternější, totiž jeho svědomí – píše kardinál Parolin.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 22. 10. 2016

Modlitba Otče náš (7 - dokončení)

Zbav nás od zlého

V poslední prosbě modlitby Otče náš prosíme Boha, aby nás zachránil před zlým, aby nás zbavil zlého.

Bůh nás stvořil pro štěstí, a to pro věčné štěstí. Jeho vůlí je, abychom měli účast na jeho věčném štěstí. Proto v každém lidském srdci je hluboce vštěpena touha po štěstí. Není na světě takového člověka, který by nechtěl být šťastným. Každý touží po štěstí a každý utíká před neštěstím.

Lidé mají různé představy o štěstí, proto i své osobní štěstí se snaží získat podle svých představ. Jedni je vidí ve svém zdraví a pak říkají: „Když je člověk zdravý, tak je všechno v pořádku.“ Anebo: „Největší štěstí je zdraví.“ Ale ani to není pravda. Známe mnoho nemocných, kteří jsou šťastní navzdory své nemoci. A známe mnoho zdravých, kteří jsou nešťastní. Ba kolik zdravých zneužilo své zdraví k neštěstí vlastního i svých nejbližších.

Jiní své štěstí vidí v bohatství, a proto si nedovedou představit štěstí bez bohatství. Pak podle jejich představ největším neštěstím je chudoba. Ze zkušeností ví-

me, že mnozí chudí jsou šťastní. Na druhé straně je mnoho bohatých, kteří jsou nešťastní. A jsou i takové případy, že právě bohatství je přivedlo do neštěstí.

Ve Středozezemním moři se topila loď Syrio. Cestující skákali do moře, aby zachránili své životy v záchranných člunech. Mezi nimi byl i boháč, který měl u sebe větší množství zlata. Nechtěl, aby se jeho zlato dostalo na dno moře. Proto je dal do váčku, který si přivázal k tělu. Takto zatížen skočil do moře. Plaval k záchrannému člunu. Už nebyl od něj daleko, když mu došly síly a jeho zlato se přece jen dostalo na dno moře. Ne samo, ale i s tím, který si myslel, že bez zlata nemůže být šťastný. Něco podobného se stává zejména větším

boháčům. To, co považovali za své štěstí, se pro ně stalo neštěstím.

Existují i takoví lidé, také dnes je jich dost, kteří si namlouvají, že své štěstí najdou v dobrém společenském postavení, titulu, slávě a kariéře. Pro dosažení svého cíle se zřikají všeho, i Boha. Pokud se to některým nepodařilo, pak chtějí, aby toho dosáhly aspoň jejich děti. Od malička je k tomuto přeludu vedou. Také to je velký omyl. Zdravotní sestra se zeptala lékaře,

se kterým pracovala na oddělení: „Pane doktore, proč jste tak smutný? Podívejte se na nás,“ přitom ukázala na své spolupracovnice a pokračovala, „každá jsme po neděli veselá, jen vy se neumíte usmát. Vy máte nejmenší právo na to, abyste byl smutný. Máte primářský plat, vaše manželka má zaměstnání, o němž se dá říci, že je zlatým dolem na peníze. Do práce jezdíte každý svým autem. Máte vlastní dům, kolem něhož je velká zahrada. Byt máte zařízený tak jako málokdo.“ Tehdy si lékař povzdechl: „Ano, to všechno, co jste vzpomínaly, mám, jen jedno nemám, a to radost ze života, nemám štěstí. Schází mi štěstí. A v koutku srdce vám závidím, že vy jste tak šťastné.“

Zdraví je důležité, také materiální věci jsou potřebné pro slušný život a někdo musí mít i slušné společenské postavení. Ale toto všechno není ještě štěstí. Toto všechno neumí udělat člověka šťastným bez Boha. Šťastný může být také nemocný, chudý a rovněž obyčejný dělník. Svatý Augustin také toužil po štěstí a hledal je. Hledal je ve vědě, v kariéře i v hříšných rozkoších, ale nenašel je. Po mnoha letech hledání je přece jen našel. A tehdy prohlásil: „Nepokojné je moje srdce, nepokojné, dokud nespočine v tobě, Bože!“ Ano, lidské srdce Bůh stvořil pro sebe, proto je nemůže uspokojit ani zdraví, ani bohatství, ani kariéra. Když člověk nemá Boha, nemůže být šťastný. Proto Ježíš do modlitby Otče náš vložil i sedmou prosbu, již prosíme nebeského Otce, aby nás zbavil zlého, aby nás chránil před největším zlem, kterým je ztráta Boha.

Slušně oblečený člověk se postavil v Londýně na jeden z nejméně frekventovaných mostů. Ke svým nohám položil misku se zlatými mincemi. Jednu z těchto mincí vzal do ruky, vysoko ji vyzdvihl, aby ji každý mohl vidět, a silným hlasem křičel do zástupu přicházejících lidí: „Jednu zlatou minci prodávám za jeden halír!“ Každý, kdo to slyšel, podíval se na zlatou minci, usmál se a šel dále. Nikdo nevěřil, že by se našel takový člověk, který by zlatou minci prodával za jeden halír, i když tento člověk to myslel vážně. Často se i my podobáme těmto procházejícím. Náš nebeský Otec nám nabízí své věčné štěstí, a to až velmi levně, ale my jeho nabídku nepřijímáme. Chováme se tak, jako bychom mu nevěřili. Nevěříme

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkríšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídlila plnost dokonalosti a že skrze něho usmíří se sebou všechno tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví, prolitou na kříži, zjedná pokoj.

Evangelium - Lk 23,35-43

Když Ježíše ukřížovali, členové velerady se mu vysmívali: „Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený.“ Posmívali se mu i vojáci,

přistupovali, podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!“ Nad ním byl nápis: To je židovský král. Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ Druhý ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen ke stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého.“ A dodal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“ Odpověděl mu: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji.“

mu, když k nám promlouvá: „Zachovávej moje přikázání a já ti dám štěstí nejen na zemi, ale i na věčnosti.“ Dost často Bohu nevěříme. Jistě proto, že zachovávání přikázání je pouze halířem, kterým vykupujeme tak velkou milost, jako je sám Bůh, pramen veškerého štěstí. Na druhé straně rádi věříme našemu tělu, světu i ďáblůvi, když nás obelhávají. Nabízejí nám chvilkové štěstí, za kterým se skrývá velké a dlouhotrvající neštěstí, ba někdy i věčné neštěstí. Proto nás Ježíš učí modlit se za to, aby nás nebeský Otec chránil v takovýchto pokušeních a dal nám milost, abychom nikdy nehledali své štěstí mimo něj.

Jistý muž byl velmi bohatý a onemocněl. Jeho nemoc byla vážná. Zavolali mu kněze. Po udělení svátosti kněz s nemocným navázal rozhovor. Nemocný velmi toužil, aby byl ještě zdravý, aby si se svojí rodinou mohl užívat svého bohatství, a tak byl šťastným. Kněz ho upozornil na skutečnost, že k pravému štěstí není důležité ani bohatství, ani zdraví. Zdrojem veškerého štěstí je Bůh. Bez něho člověk nedokáže být šťastným ani tehdy, když mu nic nechybí. Nemocný se zamyslel. Uběhlo několik týdnů. Zdravotní stav nemocného se zhoršil. Kněz byl znovu u něho. Po udělení svátosti se nemocný ozval a řekl: „Otče, měl jste pravdu. Teď mám smrt před sebou, ale vím, že ke štěstí člověka stačí Bůh. Moje manželka je mladá, možná, že se po mé smrti velmi brzy vdá. Moje děti budou mít větší zájem o můj majetek než o mne. Mně zůstal pouze Bůh, ale ten mi úplně stačí. S ním chci umřít a s ním chci prožít celou svoji věčnost.“

Neexistuje takové zdraví ani bohatství ani lidská sláva, aby nás přivedly ke štěstí bez Boha. Proto, když vyslovujeme sedmou prosbu modlitby Otče náš, upřímně prosme svého nebeského Otce, ať chrání nás i naše drahé, abychom se ho při hledání svého štěstí nezřekli. Pravdou je, že Boha se dokáže zřici kdekdo, ale nikdo nedokázal a nedokáže být šťastný bez něho. Panno Maria, naše nebeská Matko, pomoz nám tuto pravdu pochopit a podle ní také žít.

*Z Ludová čítanka na nedele a sviatky
(Pravidelná příloha časopisu
Misionár) 12/2006 přeložil -dd-*

Suma o darech svatého Josefa (49)

TŘETÍ ČÁST

Úvod do třetí části

Poté, co jsme z naší lodi nazírali širošíř nebe, jak je vyšperkované zářícími hvězdami darů svatého Josefa, budeme pokračovat, vedeni příznivým větrem, v nazírání nejjasnějších darů jeho požehnání. Máme jen zcela nepatrnou odvahu převážet se svým člunem přes zuřící moře, tříštící se o skaliska, náklad ctností takového majestátu. Necháváme se však vést velkým zápallem ducha, a tak neodmítáme pokoušet se o štěstí, že nad strmými vlnami zvítězíme, nýbrž k něčemu takovému přistupujeme, pokoušíme a snažíme se o to. Níže budete moci posoudit, zda to náš duch dokázal a zda ne nadarmo bylo řečeno to, co můžeme číst u sofistů Libania⁽¹⁾: „Těm, kdo jsou obdařeni duchem, se obvykle daří postupovat vpřed, jak si přejí.“ To, že se bez vši pochyby jedná i o pravdu víry, učí Písmo svaté, když praví: „Kdo mě hledají, naleznou mě.“⁽²⁾ Proto naše odvážná naděje nemá být v žádném případě považována za opovržlivost. I když plujeme přes nejvyšší obtížné království Thetis⁽³⁾ jen s malými vesly, naše ruce jsou ozářeny zářem neúnavné mysli, a když oceán naráží na příď lodi, ta o to odvážněji pluje vpřed tam, kam ji vede štěstí. Jistě nám bude dán i příhodný božský vánek, díky němuž vyvážneme z nebezpečí velkého oceánu, a touto částí knihy se nám otevře cesta spásy.

Ještě musíme předeslat něco málo o požehnání, o kterém se tak opakovaně píše v Písmu svatém, aby to, co bude v tomto směru řečeno, bylo nad slunce jasnější. Náš svatý Tomáš Akvinský, jehož andělské učení se vždy snažíme následovat, v první části své Teologické sumy, v 72. otázce praví: „Boží požehnání znamená udělení a rozmnožení jeho darů.“⁽⁴⁾ Zde je pak něco jiného požehnání Boží, něco jiného požehnání Bohu a něco jiného požehnání Boha. Požehnáním Božím je totiž vytváření dobra ve stvořených věcech neboli uvádění dobrých věcí do bytí. Požehnáním Boha je konat dob-

ro a spravedlnost. Požehnáním Bohu je pak vyznávat jeho chválu.⁽⁵⁾ „Dobré je,“ říká prorok, „chválit Hospodina, opěvovat tvé jméno, Svrchovaný.“⁽⁶⁾ A tak požehnáním člověka je poznání Božích darů a Božího majestátu. V Písmu svatém čteme o mnohých a různých požehnáních nesmrtelného Boha, kterými vynikali starozákonní a novozákonní otcové: Ty všechny byly vlastní nejvyšší blaženému duchu Josefa, aby mohl být snoubencem Královny nebes a být považován za ne neslavného otce Božího Syna. Poté, co otevřeme poklad požehnání, budeme stále více a více obdivovat nejvyšší

důstojnost Josefovy svatosti, velebit ji chválami, usilovat o to, aby se stala známostou po celé říši bojující církve, a přitom chválit jméno Páně. Překročíme však již práh této posvátné budovy.

(Pokračování)

*Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP*

Poznámky:

- (1) Libanios ze Sýrské Antiochie (asi 314–393) byl slavný pohanský učitel rétoriky, představitel pozdní sofistiky. Byl učitelem jak budoucího císaře Juliána Apostaty, tak i řady církevních otců (sv. Basila Velikého, sv. Jana Zlatoústého, sv. Řehoře Nazíanského).
- (2) Př 8,17.
- (3) Thetis byla v řecké mytologii dcerou mořského boha Nérea a matkou největšího hrdiny Achillea. „Království Thetis“ je tedy v básnickém stylu tohoto Isolaniho úvodu k třetí části Sumy vyjádřením pro moře. [pozn. překl.]
- (4) I, q. 72, ad 4 (text sv. Tomáše je citován vlně). [pozn. překl.]
- (5) Prvním požehnáním, tj. požehnáním Božím (*benedicere Dei*), je požehnání sestupné, kdy Bůh žehná tvorům. Druhým a třetím požehnáním je požehnání vstupné, kdy člověk žehná Bohu, a to svými slovy (požehnání Bohu – *benedicere Deo*) a svými skutky (požehnání Boha – *benedicere Deum*). [pozn. překl.]
- (6) Ž 92,2.

Pondělí 21. 11. 2016

6:05 Velehradská zastavení, 2. díl: - Cyrilometodějská tradice v Olomouci 6:15 Buon giorno s Františkem 7:15 Outdoor Films se Soňou a Alešem Neničkovými (53. díl): Sevřené hrdlo na Gerlachu 8:45 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 9:15 Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylkovke 9:35 Jezuité o: Etika v podnikání 10:00 Kde končí Evropa III.: Balkán: Zůstat či odejít? 10:55 Nemusíme, chceme! 11:40 Sedmihlásky (60. díl): Marjanko, Marjanko 11:45 Desatero pro děti - Šesté přikázání: Vždy jednej čistě - Nesemilniš 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Szidi Tobias & band 13:25 Tělem i duší 13:40 Život na zámku Břežany 14:05 V pohorách po horách (6. díl): Radhošť 14:15 Noční univerzita: MUDr. Maria Fridrichová - Sexuální výchova dětí v rodině, ve škole? 15:35 V souvislostech (160. díl) 16:00 Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě 16:40 Můj Bůh a Walter: Historie církve 17:00 Princ, který si vybral Dona Boska 17:50 Můj chrám: Prof. Royt, prorektor Univerzity Karlovy v katedrále sv. Víta 18:10 Vezmi a čti: Listopad 2016 [P] 18:25 Sedmihlásky (60. díl): Marjanko, Marjanko 18:30 Desatero pro děti - Sedmé přikázání: Buď poctivý - Nepokradeš 18:40 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY - Misijní stanice v pralese 19:00 Vatican magazine (884. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:30 Duchovní malby (6. díl): Ježíšovo utrpení 20:00 Dům nejen ze skla (19. díl) [P] 21:05 ARTBITR - Kulturní magazín (27. díl): S pěvkyní Martou Infante 21:20 Noemova pošta: Prosinec 22:50 Terra Santa News: 16. 11. 2016 23:10 Vatican magazine (884. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:45 Kulatý stůl: Sexuální zneužívání 1:15 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 22. 11. 2016

6:05 Noční univerzita: plk. PhDr. Eduard Stehlík - Snahy o ozdužení Mnichova z vojenského pohledu 7:10 Pod lampou 9:15 Jubileum: 700 let hledání odpuštění 10:10 Studio Svatý rok milosrdenství 11:45 Desatero pro děti - Sedmé přikázání: Buď poctivý - Nepokradeš 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Muzikanti, hrajte 12:50 Duchovní malby (6. díl): Ježíšovo utrpení 13:10 V souvislostech (160. díl) 13:40 BET LEICHEM - vnitřní domov (30. díl): Pravoslavní v běloruském Minsku 13:55 Vatican magazine (884. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:30 Noemova pošta: Prosinec 16:05 Život na zámku Břežany 16:30 O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša 16:55 Mezi pražci (52. díl): Listopad 2016 17:40 V pohorách po horách (6. díl): Radhošť 17:55 Sedmihlásky (60. díl): Marjanko, Marjanko 18:00 Noeland (64. díl) 18:30 Desatero pro děti - Osmé přikázání: Buď pravdivý - Nelži 18:40 Animované biblické příběhy: Abrahám a Izák 19:05 Paprsek Boží lásky - Kosovo 19:30 Zpravodajské Noeviny: 22. 11. 2016 [P] 20:00 Juliana z Norwiche [P] 21:00 Řeckokatolický magazín [P] 21:15 Credo: Korouhve Karla Rechlíka 21:35 Zpravodajské Noeviny: 22. 11. 2016 22:00 Post Scriptum 22:10 Svoboda je dar 23:45 Terra Santa News: 16. 11. 2016 0:10 Jezuité o: Etika v podnikání 0:30 Světec dvou národů 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 23. 11. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 22. 11. 2016 6:25 Noční univerzita: MUDr. Maria Fridrichová - Sexuální výchova dětí v rodině, ve škole? 7:40 VideoJournal české vědy 8:00 Po volání: s paulány ve Vranově u Brna 9:05 Velké ticho v Poličanech 9:25 Setkání Salesiánů spolupracovníků na Svatém Kopečku 2016 9:40 Přímý přenos generální audience papeže [L] 10:50 Duchovní malby (6. díl): Ježíšovo utrpení 11:10 Vatican magazine (884. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 11:45 Desatero pro děti - Osmé přikázání: Buď pravdivý - Nelži 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 ARTBITR - Kulturní magazín (27. díl): S pěvkyní Martou Infante 13:00 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2015, 3. díl 13:45 Jezuité o: Etika v podnikání 14:05 Pojďte s námi...

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

na kávu 15:10 Město strachu - Pákistán 15:40 Zpravodajské Noeviny: 22. 11. 2016 16:05 Můj chrám: Prof. Royt, prorektor Univerzity Karlovy v katedrále sv. Víta 16:20 Radost - Sestra Lucia 16:35 Bratr Prem Bhai - Indie 16:45 Nic, jen Prozřetelnost 16:55 Svoboda je dar 18:30 Desatero pro děti - Deváté přikázání: Nebudeš dychtit po manželce svého bližního 18:40 Sedmihlásky (60. díl): Marjanko, Marjanko 18:45 Můj Bůh a Walter: Temné legendy 19:20 Velehradská zastavení, 2. díl: - Cyrilometodějská tradice v Olomouci 19:30 Terra Santa News: 23. 11. 2016 [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 Léta letí k andělům (68. díl): Jaroslav Hodík - fotograf 21:30 Noční univerzita: prof. Cyril Höschl - Neurobiologie úzkosti [P] 23:05 Generální audience Svatého otce 23:40 Vezmi a čti: Listopad 2016 0:00 Večer chval (56. díl): Z kaple P. Marie Hvězdy evangelizace 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 24. 11. 2016

6:05 O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša 6:30 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY - Misijní stanice v pralese 6:50 Léta letí k andělům (68. díl): Jaroslav Hodík - fotograf 7:10 Terra Santa News: 23. 11. 2016 7:30 Varšava 1943-1944: boj za svobodu 8:25 Paprsek Boží lásky - Kosovo 8:50 Cvrlikání (47. díl): Marien 10:00 Noemova pošta: Prosinec 11:30 Chléb náš ve zdejší 11:40 Sedmihlásky (60. díl): Marjanko, Marjanko 11:45 Desatero pro děti - Deváté přikázání: Nebudeš dychtit po manželce svého bližního 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Studio Svatý rok milosrdenství 13:50 Generální audience Svatého otce 14:25 Muzikanti, hrajte 14:55 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 15:25 Noeland (64. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 22. 11. 2016 16:20 Řeckokatolický magazín 16:35 Starobělské Lurdy 16:40 V pohorách po horách (6. díl): Radhošť 16:50 Franz Liszt: Virtuóz hudby 17:35 Duchovní malby (7. díl): Zmrtvýchvstání 18:00 Animované biblické příběhy: Abrahám a Izák 18:25 Sedmihlásky (60. díl): Marjanko, Marjanko 18:30 Desatero pro děti - Desáté přikázání: Nebudeš dychtit po majetku svého bližního 18:40 Jubileum: 700 let hledání odpuštění 19:30 Zpravodajské Noeviny: 24. 11. 2016 [P] 20:00 U VÁS aneb Festivalové kukátko (11. díl): Terchová 2016 [P] 21:05 Putování po evropských kláštřích: Premonstrátský klášter v Averbode, Belgie 21:35 Zpravodajské Noeviny: 24. 11. 2016 22:00 Pod lampou [P] 0:05 Vatican magazine (884. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:35 Zpravodajské Noeviny: 24. 11. 2016 0:55 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 25. 11. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 24. 11. 2016 6:25 Můj chrám: Prof. Royt, prorektor Univerzity Karlovy v katedrále sv. Víta 6:40 Velehradská zastavení, 2. díl: - Cyrilometodějská tradice v Olomouci 6:50 Vezmi a čti: Listopad 2016 7:05 Don Rua - nástupce 7:30 Noční univerzita: prof. Cyril Höschl - Neurobiologie úzkosti 9:00 Stretko 10:00 ARTBITR - Kulturní magazín (27. díl): S pěvkyní Martou Infante 10:10 Dům nejen ze skla (19. díl) 11:10 Mezi nebem a zemí 11:40 Sedmihlásky (60. díl): Marjanko, Marjanko 11:45 Desatero pro děti - Desáté přikázání: Nebudeš dychtit po majetku svého bližního 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Duchovní malby (7. díl): Zmrtvýchvstání 13:10 Léta letí k andělům (68. díl): Jaroslav Hodík - fo-

tograf 13:35 Szidi Tobias & band 14:10 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (126. díl): Jan Poláček - sběratel (nejen) hanáckých písní 15:35 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY - Misijní stanice v pralese 16:00 Zpravodajské Noeviny: 24. 11. 2016 16:20 Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti 17:25 Obnovitelné zdroje energie na Slovensku 18:00 S Bohem podél Rio Maraňon 18:25 Sedmihlásky (60. díl): Marjanko, Marjanko 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (1. díl): O ješitnosti 18:40 Můj Bůh a Walter: Temné legendy 19:10 Putování po evropských kláštřích: Premonstrátský klášter v Averbode, Belgie 19:40 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 20:00 Kulatý stůl (197. díl): Z Krakova do Olomouce [L] 21:45 Vezmi a čti: Listopad 2016 22:05 Jubileum: 700 let hledání odpuštění 22:55 V pohorách po horách (6. díl): Radhošť 23:05 Ich bin: Já jsem 0:05 Naše Prémontre 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 26. 11. 2016

6:05 Jezuité o: Etika v podnikání 6:25 Můj Bůh a Walter: Temné legendy 6:55 O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša 7:25 Léta letí k andělům (68. díl): Jaroslav Hodík - fotograf 7:45 Život na zámku Břežany 8:10 Vezmi a čti: Listopad 2016 8:30 Noeland (64. díl) 9:00 Sedmihlásky (60. díl): Marjanko, Marjanko 9:05 Animované biblické příběhy: Abrahám a Izák 9:35 Můj chrám: Prof. Royt, prorektor Univerzity Karlovy v katedrále sv. Víta 9:55 Pod lampou 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka 12:15 Post Scriptum [P] 12:25 Zpravodajské Noeviny: 24. 11. 2016 12:45 Ich bin: Já jsem 13:45 Vatican magazine (884. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:15 U VÁS aneb Festivalové kukátko (11. díl): Terchová 2016 15:20 Radost - Sestra Lucia 15:35 Terra Santa News: 23. 11. 2016 16:00 Juliana z Norwiche 16:55 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 17:25 Velehradská zastavení, 3. díl: - Arcibiskup Antonín Cyril Stojan 17:40 Sedmihlásky (60. díl): Marjanko, Marjanko 17:45 Klaunský pohádkový kuffík (1. díl): O ješitnosti 18:00 Zpívá celá dědina: Dubňany 19:30 V souvislostech (161. díl) [P] 20:00 Outdoor Films s Tomášem Sedláčkem (54. díl): Na jeden z nejdelších a nejnáročnějších treků světa [P] 21:35 Szidi Tobias & band 22:15 V pohorách po horách (7. díl): Velký Roudný 22:20 Bez tebe to nejde 23:25 Řeckokatolický magazín 23:45 Noční univerzita: MUDr. Maria Fridrichová - Sexuální výchova dětí v rodině, ve škole? 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 27. 11. 2016

6:15 Duchovní malby (7. díl): Zmrtvýchvstání 6:35 O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša 7:00 Na hranici pekla: Pronásledování křesťanů v Iráku 7:35 U VÁS aneb Festivalové kukátko (11. díl): Terchová 2016 8:35 Paprsek Boží lásky - Kosovo 9:00 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY - Misijní stanice v pralese 9:20 Sekce pro mládež ČBK 10:00 Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě [L] 11:15 Řeckokatolický magazín 11:35 ARTBITR - Kulturní magazín (27. díl): S pěvkyní Martou Infante 11:45 Nic, jen Prozřetelnost 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (161. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] 13:25 Outdoor Films s Tomášem Sedláčkem (54. díl): Na jeden z nejdelších a nejnáročnějších treků světa 15:00 Muzikanti, hrajte [P] 15:30 Zambijský Bambo 16:00 Noční univerzita: Prof. Cyril Höschl - Neurobiologie úzkosti 17:30 Můj Bůh a Walter: Temné legendy 18:00 Cirkus Noeland (31. díl): Roberto, Kekulin a detektivní kancelář [P] 18:30 Sedmihlásky (65. díl): Já su malý dráteníček 18:35 Animované biblické příběhy: Josef v Egyptě 19:05 Léta letí k andělům (68. díl): Jaroslav Hodík - fotograf 19:25 Jezuité o: Mariánská zjevení 20:00 Most [P] 20:30 Má vlast: Zámek Holešov II. 21:20 V souvislostech (161. díl) 21:45 Juliana z Norwiche 22:40 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:00 Duchovní malby (7. díl): Zmrtvýchvstání 23:20 Dům nejen ze skla (19. díl) 0:25 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

ŘEDITEL CHARITY LIBANON: LIDEM DOCHÁZÍ TRPĚLIVOST

Libanon je jednou ze zemí, které nejvíce zasáhla vlna uprchlíků z válečných oblastí v Sýrii a Iráku. Do země čítající necelých 4,5 milionu obyvatel přišlo v posledních letech téměř 1,6 milionu syrských uprchlíků a mnoho křesťanských rodin z Bagdádu, Mosulu a Irbílu. O nesnázích, které s sebou nese tato situace, mluví P. Paul Karem, ředitel Charity Libanon:

„Situace rozhodně není snadná. Je to tragické, protože zvyšování počtu uprchlíků ze Sýrie působí mnoho problémů libanonské společnosti, která jich beztak měla víc než dost. Počínaje bezpečností, přes sociální a vzdělávací aspekty – například mnoho dětí nechodí do školy, jejich rodiče je raději posílají pracovat nebo žebrať... Pokud ovšem dítě nedochází do školy, stává se snadnou obětí různých fundamentalistických idejí. Pak jsou tu otázky zdravotnictví, každodenní výživy, chronických nemoc-

nění a podobně. Ani Libanonci sami nemají přístup k pravidelné péči! Dnes často slyšíme, jak lidé říkají: „Už dost!“ To se nám v minulých letech nestávalo. Lidé volají, že už dál nemohou tuto situaci snášet. „My jsme chudí, potřebujeme pomoc stejně jako oni!“ říkájí. Zkrátka potřeby jsou nesmírné a možnosti velmi omezené.“

Ředitel Charity Libanon poděkoval celé světové síti charit, která zaslala do Libanonu pomoc, díky níž – jak dodal – je možné prostřednictvím sociálních pracovníků rozdělovat drobnou podporu těm, kdo ji potřebují. Ze zapomínaných skutečností zmiňuje uprchlické tábory na palestinských územích. A stejně jako všichni, kdo zblízka zakoušejí důsledky syrských a iráckých konfliktů, apeluje na zastavení této války, rozsévající stále nová zranění.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 24. 10. 2016

MATICE SVATOKOPECKÁ, SPOLEK – AKCE NA SVATÉM KOPEČKU U OLOMOUCE V PROSINCI 2016

V neděli 4. prosince se od 16.15 hodin uskuteční ve Francouzském sále svatokopecké fary tradiční **adventní setkání s otcem biskupem Mons. Josefem Hrdličkou**. Matice svatokopecká, spolek dále zve děti i dospělé na **Mikulášskou nadílku**, která se koná v **pondělí 5. prosince 2016 od 17 hodin** v prostoru svatokopeckých boudek.

Zve také zájemce na **adventní duchovní obnovu**, která se uskuteční na Svatém Kopečku pod vedením o. Gorazda v **sobotu 10. prosince 2016**. Začne v 9 hodin společnou účastí na mši svaté v bazilice a po jejím skončení bude do 12 hodin pokračovat ve Francouzském sále svatokopecké fary.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

19. – 26. LISTOPADU 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 20. 11.		PO 21. 11.		ÚT 22. 11.		ST 23. 11.		ČT 24. 11.		PÁ 25. 11.		SO 26. 11.			
Antifona	730	824	1653	1870	1708	1924	964	1077	1692	1907	996	1113	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	786	884	784	883	786	884	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	730	825	1653	1870	1709	1926	738	833	1693	1907	738	833	1666	1883		
Antifony	731	825	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	731	826	1654	1871	1710	1926	969	1083	1693	1908	1001	1118	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	731	826	1595	1806	1596	1807	969	1083	1694	1908	1002	1119	1669	1886		
Prosby	732	826	1655	1872	1711	1927	969	1084	1694	1908	1002	1119	1655	1886		
Závěrečná modlitba	732	827	1595	1806	1596	1807	1597	1808	1630	1810	1002	1810	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	733	827	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834		
Antifony	733	828	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	818	919	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	733	828	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	732	827	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:																
	SO 19. 11.															
Hymnus	727	821	727	821	1648	1865	1714	1932	740	835	1698	1913	740	835	41	39
Antifony	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	45	43
Žalmy	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	808	908
Kr. čtení a zpěv	729	823	736	832	1663	1880	1717	1934	979	1094	1701	1916	1011	1129	45	43
Ant. ke kant. P. M.	729	823	737	832	1595	1806	1596	1807	979	1094	1701	1916	1011	1129	45(A)	43(A)
Prosby	729	824	737	832	1664	1881	1718	1936	979	1095	1702	1917	1011	1129	46	44
Záv. modlitba	732	827	732	827	1595	1806	1596	1807	1597	1808	1630	1810	1012	1810	48	46
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 20. 11. – slavnost Ježíše Krista Krále

1. čt.: 2 Sam 5,1-3
Ž 122(121),1-2.4-5
Odp.: srov. 1 (Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.)
2. čt.: Kol 1,12-20
Ev.: Lk 23,35-43

Pondělí 21. 11. – památka Zsvěcení Panny Marie v Jeruzalémě

1. čt.: Zj 14,1-3.4b-5
Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6
Odp.: srov. 6 (To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!)
Ev.: Lk 21,1-4

Úterý 22. 11. – památka sv. Cecílie

1. čt.: Zj 14,14-20
Ž 96(95),10.11-12.13
Odp.: 13b (Hospodin přichází řídit zemi.)
Ev.: Lk 21,5-11

Středa 23. 11. – nezávazná památka sv. Klementa I. nebo sv. Kolumbána (v královéhradecké diecézi: slavnost sv. Klementa I.)

1. čt.: Zj 15,1-4
Ž 98(97),1.2-3ab.7-8.9
Odp.: Zj 15,3b (Veliké a podivuhodné jsou tvé skutky, Pane, Bože vševládný!)
Ev.: Lk 21,12-19

Čtvrtek 24. 11. – památka sv. Ondřeje Dung-Laca a druhů

1. čt.: Zj 18,1-2.21-23; 19,1-3.9a
Ž 100(99),2.3.4.5
Odp.: Zj 19,9a (Blaze těm, kdo jsou pozváni k Beránkově svatební hostině.)
Ev.: Lk 21,20-28

Pátek 25. 11. – nezávazná památka sv. Kateřiny Alexandrijské

1. čt.: Zj 20,1-4.11-21,2
Ž 84(83),3.4.5-6a+8a
Odp.: Zj 21,3b (Hle, Boží stan mezi lidmi!)
Ev.: Lk 21,29-33

Sobota 26. 11. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Zj 22,1-7
Ž 95(94),1-2.3-5.6-7
Odp.: 1 Kor 16,22b + Zj 22,20c (Maran atha! Přijď, Pane Ježíši!)
Ev.: Lk 21,34-36

DOTISK MCM s. r. o.

OŽIV PLAMEN

Mons. Josef Hrdlička

Pán Ježíš mluvil k učedníkům i k zástupům lidí v podoběnstvích. Slíbil, že Duch Svátý, kterého jim sešle, je bude postupně uvádět do celé pravdy. Ježíšova podoběnství vypovídají o nehlubších tajemstvích vztahu Boha a člověka. I současná doba nám pomáhá nacházet nová podoběnství v překvapivě nových souvislostech. Poznání probouzí úžas a ten rozněcuje touhu jít cestou víry a evangelia. Křesťan je člověk, který nemá vycházet z úžasu. O úžasu a touze je i tato knížka. Všimá si nových podoběnství, metafor, přirovnání, paralel, jak je obsahují i evangelia. Kniha také hovoří o víře – plamenu Božího světla v nás, který nemáme jen pro sebe a svou vlastní spásu. Máme ho i pro druhé. Víra je dar, který má být sdílen, oživuje ho vanutí Ducha Svatého, ale zároveň musí být chráněn a moudře ošetřován před prudkými závany zvenčí, aby nebyl uhašen.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Dotisk prvního vydání
Brož., 115x170 mm, 118 stran, 96 Kč

osudy věřící rodiny, které byly dramaticky ovlivněny poválečnými událostmi a zejména komunistickým převratem v roce 1948. Příběh začíná ve slovinské Lublani seznámením Danici s moravským studentem práv Františkem Valenou. Danica se za něj vydala a přestěhovala se do Prahy. Po komunistickém puči byl její manžel v roce 1950 zatčen a za „velezradu a špionáž“ odsouzen k 22 letům žaláře. V té době měli Valenovi dvě malé děti a třetí bylo na cestě. Kniha je jedinečným svědectvím o nelehkém každodenním údělu matky a manželky politického vězně v dobách nesvobody.

Katolický týdeník s.r.o. a Ústav pro studium
totalitních režimů ČR • Brož., 215x260 mm,
248 stran, 280 Kč

K VÁNOČUM

SVATÝ AUGUSTIN • VÁNOČNÍ PROMLUVY

David Vopřada • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová

Kniha Augustinových kázání obsahuje úvodní studii, která představuje světce jako kazatele, snaží se čtenáři přiblížit, kde a proč se ve starověku vzala oslava Vánoc a jakým způsobem ji církev slavila, a uvést jej do hlavních témat Augustinovy teologie Vánoc. Hlavní část svazku pak představuje český překlad 17 Augustinových kázání na Narození Páně a 10 promluv na svátek Zjevení Páně, Epifanie – mezi těmito kázáními nalezneme i texty objevené teprve v posledních desetiletích. Knihu doplňují biblické a jmenné rejstříky a doprovází ji ilustrace motivů starokřesťanského umění spojeného s vánoční tematikou.

Krystal OP • Brož., 130x205 mm,
300 stran, 345 Kč

SVĚDECTVÍ Z OBDOBÍ KOMUNISMU U NÁS

NIC NEDÁVÁ, KDO NEDÁVÁ SÁM SEBE
DENÍK 1945-1960

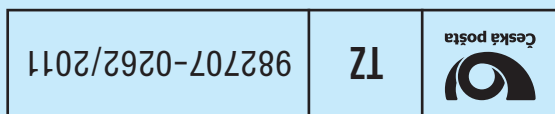
Danica Valenová • Editor doc. PhDr. Michal Stehlík, Ph.D.,
a Mgr. Lucie Stehlíková, Ph.D. • Odborná spolupráce
PhDr. Milan Bárta • Překlad ze slovinštiny Kristina Pellarová

Deníkové zápisky Danici Valenové popisují období od konce druhé světové války do roku 1960. Jsou v nich zachyceny životní

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM SVĚTLA NA ROK 2017 jsme uveřejnili na této stránce ve Světle č. 42

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1